

When I'm with you
I feel like I'm home

ตะวัน ตาหวาน เขียน

When I'm with you I feel like I'm Home

เรื่องและภาพ : กัญญาภัค งามประเสริฐ

วรรณกรรมเยาวชนประเภทเรื่องสั้นสำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

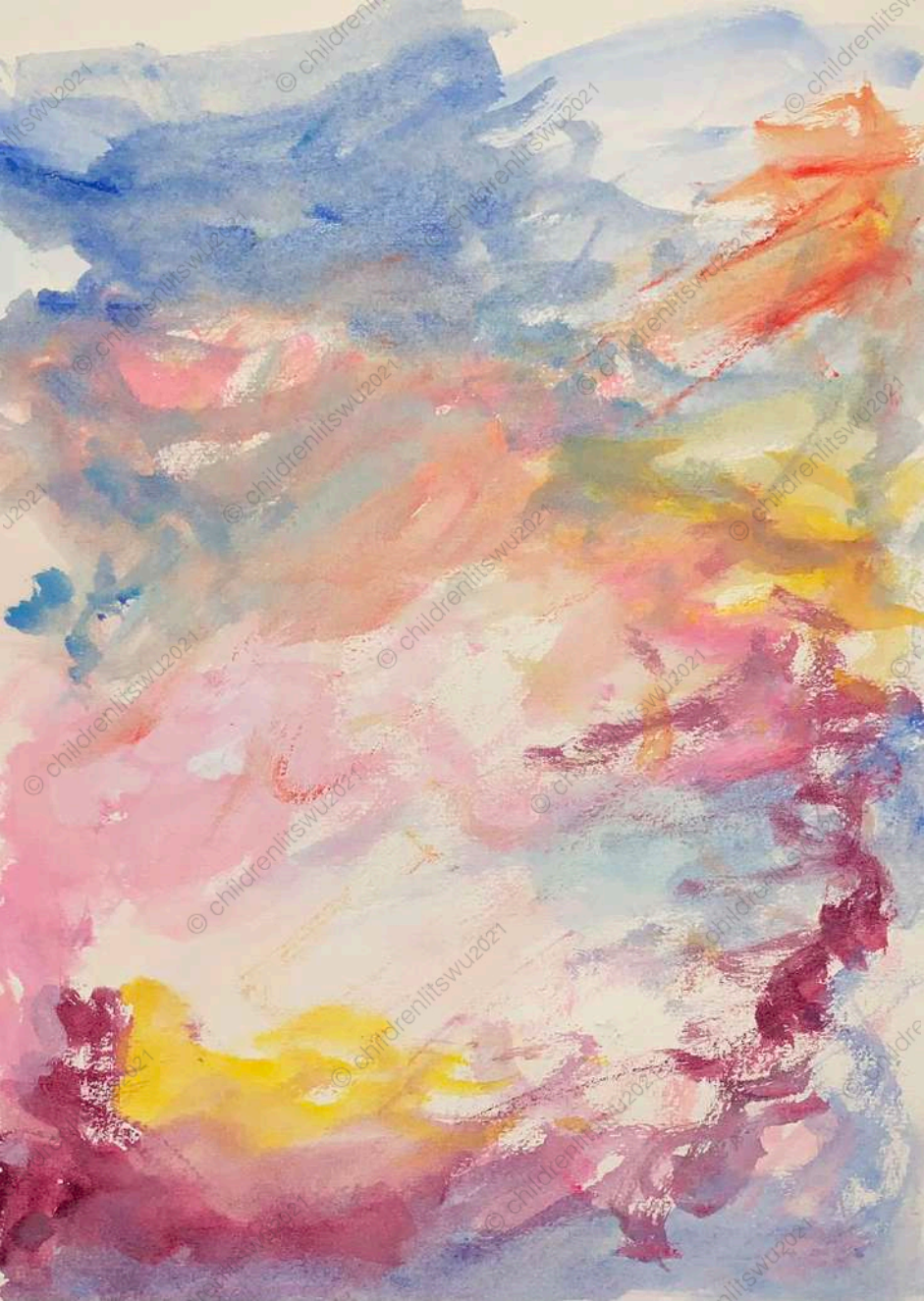
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑

ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารบัญ

SUNSET

๑ - ๑๑

DUSK

๑๒ - ๒๐

SEMILUNAR

๒๑ - ๒๘

DAWN

๒๙ - ๔๕

SUNRISE

๔๖ - ๕๕

Sunset

Trigger Warning : มีการใช้ความรุนแรง

“When you grow up, your heart dies”

วันนี้ฝนตกหนัก
ถึงจะไม่ใช่ในช่วงฤดูฝน
แต่ก็มีฝนหลงฤดูตกลงมาอยู่ดี
ท้องฟ้าสีหม่นทอดยาวจนลับสายตา
เหมือนไม่มีที่สิ้นสุด
ไม่ว่าจะเป็นข้างหน้าหรือข้างบน

มันดูน่ารำคาญและน่าหงุดหงิดใจ
ท่ามกลางสายฝนที่โหมกระหน่ำและไม่มีวันหยุดตกนี้
กำลังรอใครบางคนที่ไม่มีความลับมาอยู่
ไม่รู้ว่าฝนตกหนักมานานแค่ไหนกันนะ
และถึงแม้ฝนข้างนอกจะค่อย ๆ หยุดตกลงหมดแล้ว
แต่ทำไมที่ข้างแก้มมันถึงได้รู้สึกเปียกอยู่เหมือนเดิมนะ

ก่อนที่จะความคิดของเขาจะเตลิดไปไกลตีฉิ่งก็หันไปเห็น
เพื่อนร่วมห้องของเขาโดนแกล้งโดยการเอาของในกระเป๋ามาเท
ท่ามกลางสายฝน ซึ่งนั่นก็เป็นภาพที่เขาและเพื่อนทุกคนเคยชินกัน
แล้ว ดูได้จากที่ใครต่อใครต่างเดินผ่านเหมือนไม่มีใครเห็นเหตุการณ์
ตรงหน้าแม้แต่น้อย และมันก็ไม่ใช่อะไรของใครของเขาดูด้วย คนที่
ยอมให้คนอื่นรังแกและไม่สู้คนก็ไม่เห็นเหตุผลอะไรที่เราต้องเข้าไปช่วย
สายลมที่พัดเข้ามากระทบใบหน้าทำให้เขากระซิบกระปैया
สะพายและรีบเดินกลับบ้านให้เร็วยิ่งขึ้นแต่เมื่อกลับมาถึงบ้านเขาก็
ต้องตกใจเพราะในห้องของเขาเต็มไปด้วยเศษกระดาษรูปที่เขา
แอบวาดมาตลอดหลายปีหลังเกิดเรื่องนั้นขึ้น และแน่นอนว่าคนที่ทำ
ก็ไม่ใช่ว่าใครที่โหด พ่อของเขายืนอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าเขายืนอยู่ตรงไหน
นานเท่าไรแล้ว แสงตอนเย็นที่ส่องกระทบใบหน้าของพ่อทำให้เขารู้
ว่าสิ่งที่พ่อกำลังเป็นอยู่นั้นไม่ได้ต่างจากเมื่อหลายปีที่แล้วเลย สุดท้าย
พ่อก็เป็นคนขี้แพ้ที่ยอมรับความจริงไม่ได้ก็เท่านั้นเอง

สายตาคู่หนึ่งที่สบตากับผมราวกับคนแปลกหน้า ผมไม่รู้
สึกถึงบรรยากาศหรือไออุ่นของคนที่ผมรู้จักมาทั้งชีวิตเลยด้วยซ้ำ สิ่ง
ที่สะท้อนนัยนัยตาของพ่อมักจะว่างเปล่าอยู่เสมอ มันทำให้ผมคิดถึง
ตอนประถมที่เคยไปเที่ยวทะเลครั้งแรกแล้วเผลอคิดว่าทะเลที่อยู่
ตรงหน้านั้นไม่ลึกเลยสักนิด กว่าจจะรู้ตัวผมก็จมดิ่งลงไป

รอบข้างที่มีแต่น้ำทะเลนั้นดูน่ากลัวและว่างเปล่าไม่มีที่สิ้นสุด หลังจากนั้นเมื่อผมเห็นทะเลก็จะรู้สึกหายใจไม่ออกและเหมือนถูกดูดลงไปให้จมดิ่งอีกครั้ง ถึงแม้จะขึ้นมาได้อย่างปลอดภัย แต่ทุกครั้งเมื่อผมสบตากับพ่อที่ไรเหตุการณั้้นก็เหมือนเกิดขึ้นเมื่อวาน

แต่ครั้งนี้ผมไม่หลบสายตาของพ่อที่มองมาเหมือนกับทุกครั้ง คนที่ยอมรับความจริงไม่ได้แบบพ่อ คนที่วิ่งหนีอยู่เสมอแบบผม ความกลัวและความเสียใจของเราสองคน ทำให้ผมตระหนักขึ้นมาได้ว่าผมเป็นลูกของพ่ออย่างแน่นอน

ระหว่างที่ความเจ็บกำลังห่อหุ้มพวกเราไว้ ผมกลับรู้สึกว่ามีเมล็ดพันธุ์ที่พ่อปลูกไว้ในตัวผมมันกลายเป็นหนามที่แทงใจมาหลายปีและในวันนี้ผมจะไม่ยอมอีกต่อไปแล้ว พ่อแม่ที่ทำร้ายลูกไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ก็ไม่ต่างจากปล่อยให้หนามกัดกินจิตใจของลูก และกว่าจะรู้ตัวเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ก็ทำให้เขาต่อต้านและเกลียดพวกคุณที่สุด

และสุดท้ายก่อนที่จะมีใครสักคนหลบสายตากันไปก่อน ผมก็เลือกที่จะวิ่งหนีออกมา หนีเหมือนกับทุกครั้งที่ยพยายามจะลืมเรื่องราวของครอบครัวแสนสุขแล้วก็พบกับความจริงว่าต่อให้หนีไปให้สุด หล้าฟ้าเขียวหรือไกลลับแคไหน แต่ผมก็ยังเปลี่ยนความจริงไม่ได้อยู่ดี

ข้างนอกฝนยังคงตกถึงแม้ไม่หนักเหมือนก่อนหน้านี้แต่ก็ทำให้คนรอบข้างต้องรีบกลับบ้านหรือหาที่หลบ ผมไม่รู้ว่าจะตัวเองกำลังไปที่ไหน กว่าที่รู้ตัวผมก็เดินมาถึงบ้านบาสนในสวนสาธารณะที่เมื่อก่อนครอบครัวของเรามักจะมาบ่อย ๆ พยายามไล่หยาดเม็็ดฝนที่ทำให้ภาพข้างหน้ามองไม่ชัดเท่าที่ควรก่อนจะเห็นเพื่อนร่วมห้องคนที่ทำให้ผมหงุดหงิดใจเสมอ ผมก็แค่อยากหนีก็เท่านั้น

‘คิม’ กำลังโยนลูกบาสเข้าห่วง แม้ว่าผมจะไม่ได้เป็นนักกีฬาของโรงเรียน แต่ท่าทางการเล่นและการเคลื่อนไหวก็รู้ได้ทันทีว่าคนที่อยู่ตรงหน้ามีฝีมือเทียบเท่านักกีฬาดาวจริง แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องของผมอยู่ดี สิ่งที่ผมควรคิดตอนนี้คือคืนนี้จะนอนที่ไหน ผมคิดว่าพอไม่มีทางออกมาตามหาผมแน่ ๆ แต่ก็ไม่เป็นไรเพราะผมพกเงินมาด้วย อย่างน้อยก็ยังมีเรื่องดี ๆ อยู่บ้าง แต่ผมก็รู้ว่านี่ไม่ใช่ทางแก้ ปัญหาที่ถูกต้องเพราะสุดท้ายพรุ่งนี้เช้าผมก็ต้องเจอพ่ออยู่ดี แต่อย่างน้อยผมก็อยากจะทำเวลาอีกสักนิด ยืดเวลาออกไปให้ผมกล้าพอมากกว่านี้

แต่ไม่ทันที่ผมจะเดินออกไปจากสวนสาธารณะ เสียงของใครบางคนก็ดึงผมไว้คล้ายคล้ายว่าไม่เชื่อว่าจะเป็นผมที่ยืนอยู่ตรงนี้ ณ เวลานี้ และเมื่อผมหันไปนั้นก็ทำให้เขาเรียกชื่อผมด้วยเสียงที่ดังขึ้น

ถ้าเป็นตัวผมในหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้คงหันไม่หันไปมองและเดินต่อไม่สนใจว่าคนตรงหน้าจะเป็นเพื่อนร่วมห้องหรือไม่ แต่ตัวผมในตอนนี้อยู่เหมือนจะไม่झेผมเลย เพื่อนนักเรียนที่ยังคงขึ้น รองเท้าเหยียบส้น ผมไม่อยากจะใครเห็นผมในสภาพนี้จึงพยายามเดินหนีผมอยากไปที่ไหนก็ได้ที่คนอื่นจะไม่เจอผม ตอนนั้นผมไม่อยากจะใครทั้งนั้น แต่คิมก็คว้าแขนผมไว้ก่อนจะพูดขึ้นมาว่าเวลาที่เขาเศร้าก็จะมาเล่นบาสที่นี่

“ฉันชอบเวลาที่ได้เล่นบาสที่สุด ถึงแม้จะไม่ชอบเวลาที่เห็นเพื่อนนักเรียนของฉันมีแต่เหงื่อก็เถอะ” คิมพูดก่อนจะหัวเราะ ผมไม่คิดว่าจะเห็นเขาในมุขแบบนี้เลยแต่ใครอยากจะรู้เรื่องของคนอื่นกันล่ะ เขาคิดว่าการทำผมฟังเรื่องเขาจะทำให้ผมหายเศร้าได้หรือไม่รู้อี ลี ผมไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้ว่าตอนนี้ตัวเองรู้สึกแบบไหน

โกรธเธอก็ใช่

แต่ตอนนี้ผมกลัวมากกว่า

กลัวที่จะต้องกลับไปเจอพ่ออีกครั้ง

กลัวที่จะต้องกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิม

กลัวการที่ต้องรู้สึกแบบนี้ซ้ำ ๆ ไม่มีวันจบ

ผมกลัว

คิมไม่ได้พูดอะไรอีกแต่เดินกลับไปหยิบลูกบาสที่พื้นแล้ว
ส่งมาให้ผม ความกลัวอีกเรื่องของผมก็คือผมกลัวการเล่นบาส นั่นก็
เพราะว่า

“ฉันจำได้ว่าตอนม. ๑ นายชอบเล่นบาสนี่นา ทำไมตอนนี้
ถึงได้เลิกเล่นล่ะ”

ใช่ คิมพูดถูก ผม ‘เคย’ ชอบเล่นบาสมาก

ชอบมากจนไม่คิดว่าวันหนึ่งจะเลิกชอบ ถ้าถามความฝัน
ในวัยเด็กอยากเป็นอะไรผมก็คงตอบด้วยความมั่นใจว่านักบาสมีอา
ชีพ เพราะพ่อของผมเป็นคนสอนผมเล่นบาสตั้งแต่เด็ก ๆ ตอน
ประถมพวกเราทั้งครอบครัวชอบไปสวนสาธารณะด้วยกัน เวลาที่พ่อ
สอนผมเล่นบาสเขามักจะมีความสุขอยู่เสมอ สำหรับผมในตอนนั้น
พ่อคือผู้ชายที่เท่ที่สุด ผมอยากโตไปเป็นผู้ชายที่เก่งแบบพ่อ

ผมมองลูกบาสในมือของคิมด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย
ทั้งเหมือนเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานานและเหมือนได้เจอพ่อคน
เก่าอีกครั้ง ผมค่อย ๆ เอื้อมมือไปแตะมันและไม่รู้ว่าทำไมผมถึงได้
ร้องไห้ออกมา คิมตกใจจนปล่อยลูกบาสหล่นลงไปบนพื้นและยกมือ
มาตบป้าผมเบา ๆ และนั่นยิ่งทำให้ผมร้องไห้เสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ ผม
จำไม่ได้แล้วว่าร้องไห้ครั้งสุดท้ายเมื่อไร อาจจะเป็นตอนที่เห็นแม่
ออกจากบ้านและไม่กลับมาอีกหรืออาจจะเป็นตอนที่เห็นพ่อเป็น

แบบนี้ก็ไม่ว่า แต่ผมก็ยังจำความรู้สึกเวลาร้องไห้ได้ทุกครั้ง เพราะผมเกลียดตัวเองที่ทำได้แค่นี้ เกลียดที่ตัวเองต้องรู้สึกแบบนี้ ผมพยายามขีดหน้าตาบนหน้าออกให้หมด ก่อนจะเดินไปหยิบลูกบาสที่พื้นและหันไปพูดกับเพื่อนร่วมห้องที่ผมไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับเขาเลยนอกจากชื่อที่ไต่ยีนเพื่อนคนอื่นเรียก

“งั้นก็มาเล่นกันสักตาก็ได้” เมื่อผมพูดจบ คิมก็ค่อย ๆ ยิ้มออกมาด้วยความดีใจ ถึงแม้ผมจะไม่ได้เล่นบาสมานานแต่ก็มั่นใจในฝีมือตัวเองพอสมควรแต่พอจบเกมสักทีต้องยอมรับความจริงว่าผมแพ้ให้กับคนที่ถูกเพื่อนแกล้งอยู่เสมอ วันนี้เขาทำให้ผมตกใจรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้แล้วนะ ก่อนที่ผมจะบอกว่าให้มาแข่งกันใหม่เพราะใครจะยอมแพ้ง่าย ๆ แค่นี้ละ ชนะครั้งแรกไม่ได้แปลว่าครั้งต่อไปผมจะแพ้ะแต่อยู่ ๆ โทรศัพท์ของคนตรงหน้าก็ดังขึ้น

“กำลังจะกลับแล้วครับแม่ ครับ ไว้เจอกันที่บ้านนะครับ” ระหว่างที่ไต่ยีนเขาคุยกับแม่ก็ทำให้ผมนึกขึ้นมาได้ว่าตอนที่ตัวเองหนีออกจากบ้านมาและก็ไม่มียานพาหนะกลับบ้านคืนนี้ด้วย

“นี่ก็ตึกแล้ว เรากลับบ้านกันเถอะ ไว้ฟรุ้งนี่เรามาเล่นกันอีกนะติณณ์” ใบหน้าของคิมเต็มไปด้วยรอยยิ้มต่างจากตอนเย็นที่ผมเจอเขาโดนแกล้งหลังเลิกเรียนเหลือเกิน ผมรู้ว่าเขาใช้ความกล้าเป็นอย่างมากที่พูดประโยคนี้กับคนไม่สนใจโลกอย่างผม อาจจะเพราะวันนี้เราทั้งคู่ได้เห็นอีกด้านที่ไม่มีใครเคยเห็นของกันและกันก็ได้ นั่นจึงเป็นเหตุผลให้เขากล้าชวนผมเล่นบาสด้วยกันอีกครั้ง

“นายกลับไปก่อนเถอะ วันนี้ฉันคงไม่กลับบ้าน” ผมพูดด้วยน้ำเสียงไม่มีอะไรเหมือนพูดเรื่องดินฟ้าอากาศทั่วไปก่อนจะบดฝุ่นที่กางเกงนักเรียน คิมไม่ได้ถามเหตุผลที่ผมหนีออกจากบ้าน อาจจะเพราะรู้ว่าต่อให้ถามผมก็คงไม่เล่าให้เขาฟังอยู่ดี

“งั้นคืนนี้มานอนที่บ้านฉันก่อนไหม ไม่ต้องห่วงนะ แม่ฉันใจดีมาก ท่านจะต้องดีใจมากแน่ ๆ ถ้าเจอนาย” ไม่รู้จะไรตลึงใจให้ผมพยักหน้าถึงแม้เราจะอยู่ห้องเดียวกันมา ๓ ปีแต่ที่นี่เป็นครั้งแรกที่เราคุยกันด้วยซ้ำ

ตอนนี้ก็ใกล้จะ ๑ ทุ่มแล้ว ผมคิดถึงพ่อขึ้นมา ลึก ๆ ผมก็ยังหวังว่าพ่อจะออกมาตามหาผมบ้าง แต่ก็ได้แค่หวัง พวกเราเข้ามาในบ้านก่อนจะได้ยินเสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังออกมาพร้อมกับรีบยื่นผ้าขนหนูให้คิม ก่อนที่จะหันมาเห็นว่าผมอยู่ตรงนั้นด้วย

“คิมพาเพื่อนมาบ้านด้วยเหรอลูก หนูคอยก่อนนะจ๊ะ เดี๋ยวบ๊ายจะไปหยิบผ้าขนหนูมาให้” ผมกำลังจะบอกว่าไม่เป็นไรแต่แม่ของคิมก็รีบเดินออกไปทันทีที่พูดจบ

“นายทำตามสบายได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันพาเพื่อนมาบ้านนะ แม่คงดีใจมาก” เขาพูดก่อนจะเก็บรองเท้า หลังจากที่เราเข้ามาในห้องนั่งเล่น แม่ของคิมก็ยื่นผ้าขนหนูมาให้ผมก่อนจะถามชื่อเพื่อนคนแรกของลูกชาย

“มาเล่นที่บ้านบ่อย ๆ ได้เลยนะดิฉัน บ๊ายจะทำของอร่อยเอาไว้ให้ ไม่ต้องเกรงใจ บ้านเรายินดีต้อนรับเสมอแหละลูก”

หลังจากฟังประโยคนั้นจบก็เหมือนมีอะไรบางอย่างถ่วงอยู่ในใจผม ผมพยายามจะไม่ร้องไห้ แต่คำพูดของแม่คิมเป็นสิ่งที่ผมอยากให้พ่อพูดด้วยมาตลอด บ้านที่เป็นบ้านจริง ๆ ไม่ใช่แค่เพียงสิ่งก่อสร้างที่ต้องอยู่ร่วมกันเท่านั้น บ้านที่ทำให้คนที่อยู่รู้สึกปลอดภัยและให้ความอบอุ่นแก่กัน ผมอยากได้บ้านหลังเดิมกลับมา บ้านที่พวกเราเคยมีความสุขด้วยกัน ได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน หัวเราะกับเรื่องตลก ๆ ไปด้วยกัน ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็นอดีตไปแล้วและไม่มีทางที่จะเป็นเหมือนเดิมได้ แต่ผมก็ยังคงหวัง หวังว่ามันจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม

ระหว่างที่แม่ของคิมเตรียมมือเย็บ ผมนึกมองดูรอบ ๆ บ้าน ทั้งรูปถ่าย ข้าวของที่วางเป็นระเบียบ โมเดลต่าง ๆ แต่ก็ยังมีบางอย่างที่ ผมงสัยแต่ก็ไม่กล้าถามจนคิมเฉลยออกมา

“พ่อฉันเสียตั้งแต่ฉันยังเด็ก แมกก็เลยตีใจเวลาที่มีคนมาบ้าน เพราะอยู่กัน ๒ คน บางทีมันก็เหงาใช่ไหมล่ะ” คิมพูดขึ้น แววตาของเขาไม่ได้ดูเสียใจซึ่งต่างจากผมลิบลับ ทั้งที่เขาดูเป็นคนอ่อนแอและถูก แกล้งอยู่เสมอแต่ทำไมเรื่องแบบนี้ถึงได้พูดอย่างหน้าตาเฉยกันนะ

“ฉันก็อยู่กับพ่อแค่ ๒ คน เหมือนกัน” ผมจึงเลือกที่จะเล่า เรื่องครอบครัวของตัวเองบ้าง หลังจากที่ได้ออกไปมันกลับโล่งใจ กว่าที่คิดเอาไว้ เพราะผมกลัวมาตลอดแต่ก็อยากให้มีใครสักคนคอย รับฟังผมบ้าง แม่ของคิมเรียกพวกเราไปทานข้าวเย็น ผมค่อนข้างเกร็ง นิดหน่อยเพราะไม่เคยมาทานข้าวที่บ้านเพื่อนเลยสักครั้งแต่แม่ของ คิมก็คอยถามตลอดว่าผมชอบทานอะไร ไม่ชอบทานอะไร ชวนพวกเราคุย ถึงจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ผมก็มีความสุขมากจริง ๆ เพราะว่าผมไม่ได้รู้สึกแบบนี้กับครอบครัวมานานมากจนเกือบลืมไป แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ผมกับพ่อคุยด้วยกันดี ๆ คือตอนไหน

หลังจากที่พวกเราทานข้าวเรียบร้อยแล้ว คิมกับผมก็ช่วยกัน ล้างจานก่อนจะขึ้นมาอาบน้ำข้างบน ก่อนนอนพวกเราคุยกันเยอะ มาก ทั้งที่ปกติผมไม่ใช่คนที่พูดมากเท่าไร และคิมเองก็เป็นคนเงียบ ๆ แต่อาจจะเพราะว่าพวกเราไม่เคยมีเพื่อนสนิทด้วยกันทั้งคู่ก็ได้

“ความจริงฉันอยากอยู่ที่มหาสารของโรงเรียนมากแต่เพราะ ฉันเป็นไอซีแพกก็เลยไม่กล้าทำอะไรจนถึงตอนนี้ ฉันอิจฉานายมา ตลอด เพราะถึงนายจะไม่ค่อยพูดหรือคบกับเพื่อนคนอื่นแต่ก็ไม่เคย โดนแกล้งเหมือนฉันเลย” เขาก็มหันหน้าพูดจนจบ นั่นทำให้ผมตกใจ เพราะผมไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นคนที่คนอื่นจะมาอิจฉาแต่ผมก็ยอมรับ

ว่าเป็นคนหนึ่งที่เคยคิดกับเขาแบบนี้

“นั่นถ้าที่มาสเปิดรับสมาชิกเมื่อไร พวกเราไปสมัครด้วยกันไหม ฉันจะได้แก้มือที่แพ้นายด้วย” ผมพูดก่อนจะนึกได้ว่าตอนนี้พวกเราเป็นเพื่อนกันแล้วหรือเปล่านั้น แต่ก็ช่างมันเถอะ เพราะผมอยากเป็นเพื่อนกับเขาและไม่อยากให้คนถูกคนอื่นแกล้งอีกแล้ว

“ทำไมนายถึงไม่ได้เล่นบาสแล้วล่ะ ตอนนายเล่นนายดูมีความสุขมากนะ” ผมสงสัยที่จะพูดแต่เพราะว่าวันนี้ผมรู้สึกดีขึ้นที่ได้มาจะไปนอนที่ไหน ถ้าไม่ได้เขาผมคงต้องกลับบ้านอย่างเดียว ตอนนี้ออกนอนไปแล้วล่ะมั้ง คงไม่ได้สนใจว่าผมจะเป็นอะไรหรือออกจากบ้านไปไหนหรอก

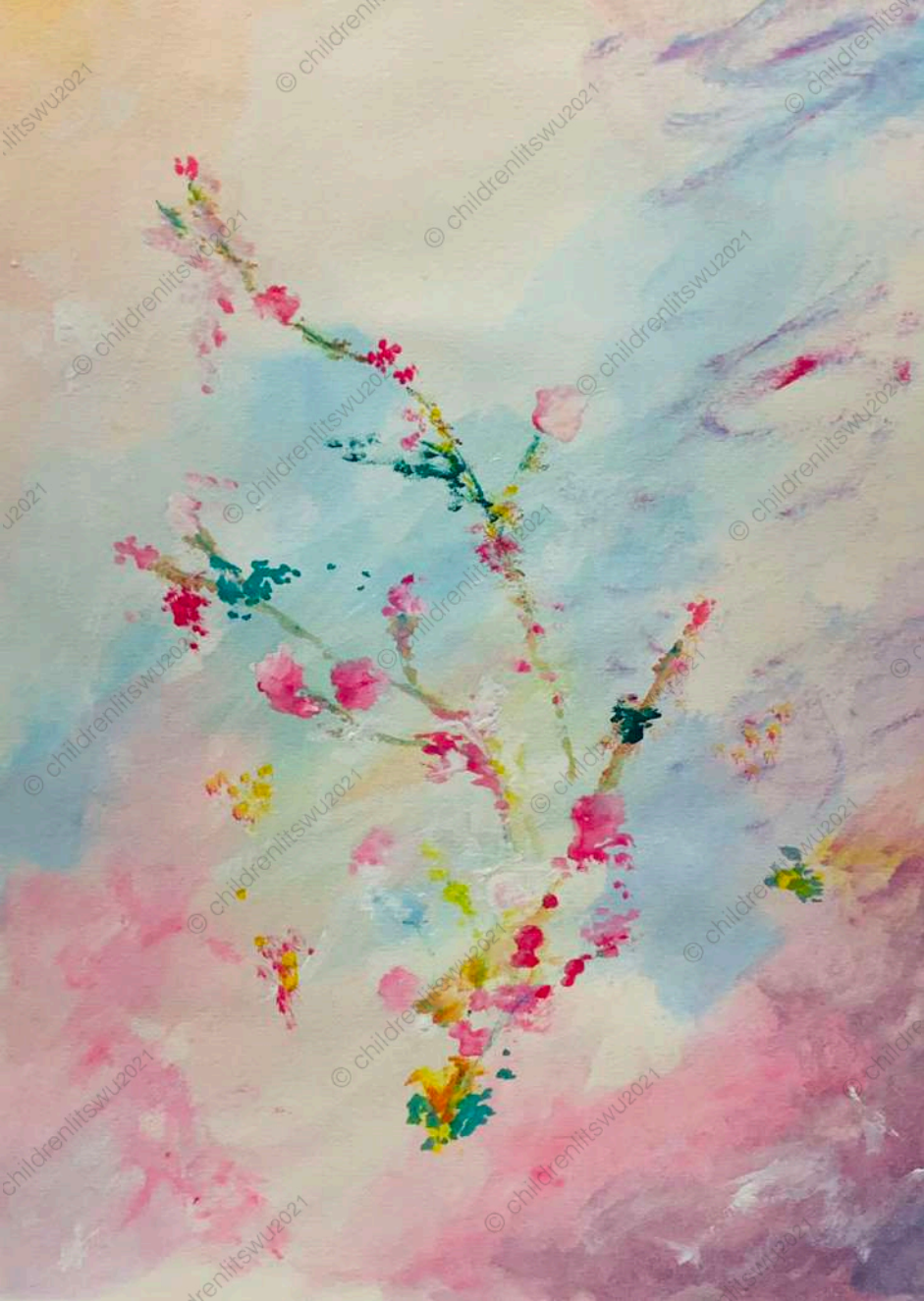
เพราะอย่างนั้นผมจึงระบายทุกอย่างทั้งเรื่องที่พักกับผมเคยชอบเล่นบาสด้วยกัน แม่ของผมทำนชอบวาดรูปมาก แต่หลังจากนั้นที่ทุกอย่างเปลี่ยนไป พ่อก็ไม่เคยยิ้มอีกเลยและฉีกทุกรูปที่แม่เคยวาด แต่สุดท้ายผมก็เห็นว่าเขาแอบมาร้องไห้กับรูปวาดพวกนั้นคนเดียว เพราะอย่างนั้นในคาบแนะแนวที่คุณครูให้เขียนแผนการเรียนในอนาคตหลังจากเรียนจบม.๓ ผมถึงเขียนว่าจะไม่เรียนต่อสายสามัญและจะไปเรียนวาดรูปที่สถาบันวาดรูปโดยเฉพาะ หลังจากที่พ่อเห็นว่าผมเขียนอะไรลงไปก็เลยโมโหและเข้าไปค้นที่ห้องก็เลยรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมามีผมแอบเก็บรูปวาดของแม่ไว้ สุดท้ายผมก็เลยหนีออกจากบ้านจนมาเจอเขาที่สวนสาธารณะ คิมไม่ได้ตอบอะไรกลับมา เขาแค่ฟังเงียบ ๆ แต่ผมกลับรู้สึกสบายใจเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอกที่สะสมมานานหลายปี

วันนี้เช้าแม่ของคิมมาส่งพวกเราที่โรงเรียนแต่ในระหว่างที่เราทั้งคู่กำลังเดินเข้าโรงเรียน ผมก็เห็นพ่อที่หน้าประตู ใบหน้าของพ่อดูอ่อนล้า ผมไม่คิดว่าพ่อจะมาอยู่ที่นี้เพราะตอนนี้พ่อควรจะอยู่ที่

ทำงาน เมื่อพ่อเห็นผมก็รีบเดินเข้ามาก่อนที่จะตบหน้าผมต่อหน้าคนที่อยู่บริเวณนั้น ผมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย คุณครูต่างพยายามจะเข้ามาห้ามแต่พ่อก็ยังคงดีผมอยู่อย่างนั้นจนสุดท้ายพวกเรา ก็ถูกจับแยก ผมตะโกนใส่หน้าพ่อและรีบวิ่งหนีออกมาจากตรงนั้นโดยที่ไม่ทันได้มองเลยว่ามีรถยนต์กำลังขับมาทางนี้และนั่นก็เป็นครั้งสุดท้ายที่ผมจำได้ ในระหว่างที่กำลังหลับตาอยู่ ๆ ผมก็เห็นภาพครอบครัวของเรา กำลังหัวเราะและมีความสุขด้วยกัน ผมอยากเห็นมันอีกครั้ง ก่อนที่ภาพของพ่อที่รีบวิ่งเข้ามาหาด้วยใบหน้าตกใจซ้อนทับกัน แต่ผมก็ไม่มีสติมากพอแล้ว ไม่รู้ว่ามันคือความจริงหรือความฝันกันแน่

ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมาแต่สุดท้ายความเจ็บปวดก็ทำให้ผมต้องหลับตาลงอีกครั้ง ก่อนที่จะได้ยินเสียงประตูเปิดออก ผมสบตา กับพ่อ พ่อดูแปลกไปจากครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นมากจริง ๆ

หลังจากที่หมอบอกวิธีดูแลและการใช้ยาต่าง ๆ ก็เหลือเพียงแค่พ่อกับผมเท่านั้น โชคดีที่ผมไม่ได้ขาหรือแขนหัก แต่เพราะหัวกระดูกจึงต้องเย็บหลายเข็ม อีกไม่กี่วันก็กลับบ้านได้ ระหว่างนี้ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย ผมจึงคิดว่าจะนอนต่อแต่ก็ต้องแปลกใจ เมื่อพ่อเป็นฝ่ายพูดก่อน ถึงเรื่องทุกอย่างทั้งรูปวาดของแม่ การตัดสินใจเรียนต่อของผม และความสัมพันธ์ของเรา ระหว่างที่พ่อพูดใบหน้าของพ่อก็เต็มไปด้วยน้ำตา และแน่นอนว่าผมด้วย ผมไม่รู้ว่าในอนาคตเรื่องของเราจะดีขึ้นหรือแย่ลง แต่ในวันนี้ก็เป็นเรื่องที่ดีที่พวกเรา ได้เปิดใจคุยกัน ได้ช่วยกันปลอบโยนความเสียใจของเราไปด้วยกัน อย่างน้อย ณ วินาทีนี้ ผมก็รู้สึกว่าการสบตากับพ่อเหมือนกับคนแปลกหน้าอีกต่อไปแล้ว

DUSK

“I’m so sick of being me”

มันเป็นวันเกิดอายุครบ 7 ขวบของผม เป็นงานวันเกิดที่
ผมไม่มีวันลืมไปตลอดชีวิต แน่แน่นอนว่านอกจากจะเป็นวันที่แสน
พิเศษที่สุดในปีก็ยิ่งหมายความว่าหลังจากนี้ผมก็สามารถออกไปเล่น
ข้างนอกกับเพื่อนได้หลังเลิกเรียนโดยที่ไม่ต้องรอแม่มารับ ไม่ต้อง
ไปเล่นเป็นเพื่อนกับน้องสาวที่ฝังอนุบาล ซึ่งเป็นเครื่องหมายของ
การโตเป็นผู้ใหญ่อย่างแท้จริง ทุกคนในบ้านจัดงานวันเกิดเล็ก ๆ ถึง
แม้จะไม่ได้ยิ่งใหญ่เท่าที่ผมจินตนาการไว้แต่ผมก็รู้ว่าครอบครัว

ของผมทุกคนตั้งใจเตรียมงานอย่างดีที่สุด ยกตัวอย่างเช่น พ่อที่ถึง
แม่จะกลับบ้านดึกเกือบทุกวันแต่วันนี้ก็รีบมาช่วยแม่เตรียมงานก่อน
ที่ผมจะเลิกเรียนเสียอีกแถมวันนี้ก็มีของขวัญของผมเติมไปหมดทั้ง
หมูทอดสูตรพิเศษของแม่ ไข่เจียวแล้วก็แกงส้ม

ผมมองกล่องดนตรีไม้ที่แสนธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษ ถึง
แม้จะไม่ใช่ของราคาแพงแต่ผมก็รู้ว่ามันราคาสูงเกินกว่าที่เด็กอายุ ๕
ขวบจะมีเงินซื้อ มัน มือเล็ก ๆ ของ ‘อัยย์’ พยายามจะถือมันไว้ให้
ระมัดระวังที่สุด ในหัวของผมมีคำถามเติมไปหมด ผมมองรอยยิ้มใส
ชื่อของเธอพลางนึกถึงวันที่ผมเห็นเจ้ากล่องดนตรีไม้ที่เป็นครั้งแรก
เมื่อหลายเดือนก่อนในระหว่างที่พวกเราเดินกลับบ้านด้วยกันเพราะ
ระหว่างทางที่ผ่านร้านขายของเล่นผมก็ได้ยินเสียงเพลงดังมาจากใน
ร้าน เมื่อหยุดฟังดี ๆ จึงพบว่านอกจากเสียงเพลงแล้วก็ยังมีเสียง
ไวโอลินด้วยและเมื่อไปดูใกล้ ๆ จึงรู้ว่ามันคือกล่องดนตรีไม้ ผม
อยากได้มากแต่แม่ก็ไม่ซื้อให้ผม

ผมไม่รู้วาระหว่างเสียงของกล่องดนตรีไม้ที่ตกกระทบลง
บนพื้นห้องกับความคิดในหัวที่ตึกกันอยู่อะไรที่จะดังกว่ากัน

อัยย์มักจะได้ของที่เธออยากได้อยู่เสมอซึ่งต่างจากผม ผม
รู้ว่าตัวเองนั้นอิจฉาเธอมากเพียงใด แต่ในความรู้สึกอิจฉาจนแทบ
จะล้นทะลักนั้นผมรู้ว่าผมก็รักเธอมากเช่นกันเพราะเธอเป็นน้องสาว
คนเดียวของผม แต่วันนี้ที่อัยย์ให้กล่องดนตรีไม้กับผมมันทำให้รู้สึก
แย่มากและได้แต่ตั้งคำถามว่าทำไมแม่ถึงรักอัยย์มากกว่าผม

ตอนเป็นเด็กผมจึงคิดมาตลอดว่าความพยายามอยู่ที่ไหน
ความสำเร็จอยู่ที่นั่น สักวันแม่จะได้ชมผมเหมือนที่ชมอัยย์บ้าง แต่
พอโตขึ้นมาถึงได้รู้ว่าบางคนไม่ต้องพยายามทำอะไรเลยก็สามารถ
ทำได้ดี แต่ถึงแม้ผมจะไม่เก่งวิชาการเหมือนน้องแต่ผมก็ค้นพบ

ความสามารถของตัวเองนั่นก็คือการแคสเกมนั่นเอง แต่แม่ของผมนึก
ไม่สันทัดสนุนผมในเรื่องนี้เพราะคิดว่ามันไร้สาระและทำให้ผลการ
เรียนของผมตกลง แต่ไม่ใช่เลย ความจริงคือต่อให้พยายามมากแต่
ไหนผมก็คงเรียนได้เกรดแค่นั้น มันไม่ใช่เพราะผมไม่พยายามแต่
เพราะผมพยายามจนรู้อย่างไรก็ทำไม่ได้ ทำไม่ได้จริง ๆ ทำไม่แม่อถึง
ไม่เข้าใจบ้าง

ผมคิดว่าการที่อัยย์เรียนเก่งอาจจะเป็นข้อดีเพราะอย่าง
น้อยแม่อก็มีลูกที่เรียนเก่งอยู่หนึ่งคน แต่สุดท้ายมันก็ไม่ใช่เลย ผมไม่รู้
ว่าผมต้องทำยังไงถึงจะทำให้แม่อภูมิใจได้เหมือนน้องผมไม่รู้เลยจริง ๆ

หลังจากที่พ่อเสีย แม่อก็เริ่มประคบประหงมอัยย์มากกว่า
เดิม และแน่นอนว่าอัยย์ก็ยังคงติดผมเหมือนในวัยวันวานแม้ว่าผมจะ
แสดงออกว่ารำคาญยังไงแต่เธอก็มักจะยิ้มอยู่เสมอ นอกจากความ
ถนัดแล้วนิสัยของพวกเราที่ต่างกันมาก เพื่อนของผมมักจะบอกว่า
อิจฉาที่ผมมีน้องที่เก่งทั้งเรื่องเรียน เป็นที่รักของคุณครูแล้วยังเป็น
ประธานนักเรียนอีก อย่างที่เพื่อนผมพูด ใคร ๆ ก็รักและชื่นชมน้อง
สาวของผมกันทั้งนั้น และแน่นอนว่าผมเริ่มชินกับการถูกเปรียบ
เทียบแล้ว

แต่ก็เหมือนกับโชคชะตาเล่นตลกกับชีวิตที่แสนจืดชืดของ
ผม เมื่อวันหนึ่งญาติฝั่งแม่มาเยี่ยมพวกเราที่บ้านและผมก็ได้รู้ความ
จริงว่าผมกับอัยย์ไม่ใช่พี่น้องแท้ ๆ เพราะว่าผมเป็นลูกติดของแม่
อัยย์เป็นลูกติดของพ่อ ทั้งคู่แต่งงานกันตั้งแต่พวกเรายังเป็นเด็กนั่นจึง
ทำให้ผมจำไม่ได้ ผมตกใจมากเพราะความจริงที่ได้รู้มันไม่ใช่สิ่งที่ผม
เชื่อมาตลอดชีวิตแล้วก็ไม่เข้าใจว่าถ้าเป็นแบบนี้แล้วทำไมแม่อถึงมัก
จะแสดงออกว่ารักอัยย์อยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่ผมเป็นลูกแท้ ๆ ของแม่นะ
ทำไมละ ทำไมคนที่ได้รับความรักถึงไม่ใช่ผม ทำไมแม่อถึงได้รัก

คนที่ไม่ใช่สายเลือดเดียวกันได้โดยที่ไม่รู้สักอะไรเลย ผมไม่เข้าใจแม่จริง ๆ ผมคิดว่าสิ่งที่รัฐวันนี้มันทำให้ผมรู้สึกรับไม่ได้ถึงแม้มันจะเป็นความจริงแต่แก้ไขไม่ได้ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาถึงแม้ผมจะอิจฉาน้องบ้างแต่เพราะเราเป็นพี่น้องกัน เพราะแบบนี้ผมถึงได้รักเธอด้วยเช่นกัน แล้วตอนนี้ผมควรรู้สึกยังไง ผมควรทำอะไรต่อ

หลังจากวันนั้นผมก็ไม่ได้คุยกับแม่เท่าเสียก่อน คุยกันเฉพาะเรื่องที่ทำเป็นเท่านั้น ส่วนอัยย์ผมไม่กล้าแม่แต่จะสบตาพี่น้องด้วยซ้ำ ผมไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรแม่ถึงรักน้องมากกว่า ถ้าเป็นเมื่อก่อนผมก็อาจจะคิดว่าเพราะผมเป็นพี่ชายก็คงดูแลตัวเองได้ต่างจากน้องสาวที่ต้องเอาใจใส่มากกว่า แต่พอรู้ความจริงผมก็กลับไปคิดแบบนั้นไม่ได้อีกแล้ว ผมอยากได้เวลาคิดทบทวนกับเรื่องที่เกิดขึ้นอีกสักหน่อยเพราะมันกระทบกันเกินกว่าที่ผมจะรับความจริงนี้ได้

อัยย์คงสังเกตได้ว่าช่วงนี้ผมเปลี่ยนไปเธอจึงพยายามหาเรื่องชวนคุย แต่ผมก็ไม่ได้พูดอะไรมากนอกจากรีบทานข้าวให้หมดจะได้ขึ้นห้องเร็ว ๆ ไม่รู้ว่าผมคิดไปเองไหมแต่อัยย์ดูผมลงแล้วก็น้ำตาตบซ้นหรือเปล่านะ

หลังจากนั้นผมก็พยายามจะไม่คิดถึงเรื่องนี้เพราะว่าตอนนี้มีเรื่องที่ทำให้ผมและเพื่อน ๆ ตื่นเต้นกันมากกว่านั่นก็คือการประกาศชื่อทีมที่จะเข้าแข่งขันแคสเกมปีนี้ ทุกคนในทีมตั้งใจซ้อมกันมาก เพราะนี่เป็นโอกาสที่ดีก่อนที่พวกเขาจะเรียนจบชั้นม. ๓ และได้แข่งเป็นทีมเดียวกัน ก่อนหน้าวันประกาศผมตื่นเต้นจนนอนไม่หลับเลยตั้งใจจะหาอะไรทานที่ห้องครัวจะได้ไม่พุ่งชานไปมากกว่านี้แต่ก็ต้องแปลกใจเพราะไฟในห้องครัวยังเปิดอยู่ ผมค่อย ๆ เดินไปดูพลางนึกว่าอาจจะเป็นแม่ที่กำลังเตรียมข้าวเข้าให้พวกเราอยู่แต่ก็ต้องผิดหวังเพราะคนที่ยืนเปิดตู้เย็นอยู่ก็คือน้องของผม

ถึงแม้ผมจะรู้สึกกระอักกระอ่วนที่ต้องเรียกแบบนี้แต่มันก็เคยชินไปเสียแล้ว อัยย์เก็บแก้วน้ำก่อนจะหันมาเจอผม เธอดูตกใจก่อนจะรีบเดินขึ้นห้องนอน ผมไม่เคยเห็นอัยย์เป็นแบบนี้เลย บางทีการที่ช่วงนี้ผมไม่สนใจเธออาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ระหว่างเราไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปก็ได้ อยู่ ๆ พอคิดแบบนี้ขึ้นมาผมก็รู้สึกโหวง ๆ ในใจ

ไม่รู้สึก

อาจจะเพราะผมคิดว่าเราเป็นพี่น้องกันมาตลอด ถึงแม้ผมอาจจะไม่ใช่พี่ชายที่คอยปกป้องและดูแลน้องสาวตั้งแต่เด็ก แต่ผมก็อยากให้อัยย์มีความสุขและเจอแต่เรื่องดี ๆ อยู่เสมอ บางทีอาจจะเพราะเราผูกพันกันมานานแล้วก็ได้ ผมถึงได้เสียใจที่ได้รู้ความจริง พอคิดมาถึงตรงนั้นมันก็ทำให้ผมนึกถึงพ่อขึ้นมา พ่อคนแรกและคนเดียวที่ผมเรียกนั่นก็คือพ่อของอัยย์ พ่อเป็นคนเงียบ ๆ แต่ก็พึ่งพาได้ ที่สำคัญคือพ่อไม่ค่อยดุผม นั่นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ผมมักจะตัวติดกับพ่อและพ่อก็จะมีเกมให้เราเล่นด้วยกันสองคนอยู่เสมอ ถึงแม้จะน้อยใจแม่อยู่บ่อย ๆ แต่เพราะผมคิดว่าพ่อเองก็รักผมมากกว่าอัยย์ ถึงจะน้อยใจบ้างแต่ก็ไม่เป็นไร พ่อคือผู้ชายที่เทในสายตามมาตลอด ตอนที่พ่อเสียผมถึงรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวบนโลกนี้ ถ้าพ่อยังอยู่ก็คงสนับสนุนในสิ่งที่ผมเลือกแน่นอนไม่เหมือนที่แม่ไม่เคยเข้าใจผมเลย ทั้งความชอบ เรื่องที่อยากทำ ความฝัน และแม้แต่ตัวผมเอง แม่ก็ไม่เคยยอมรับในสิ่งที่ผมเป็น และนี่เป็นครั้งแรกที่ผมร้องไห้หลังจากที่พ่อเสียได้สามปี

ผมมาโรงเรียนด้วยความรู้สึกที่หลากหลายและตึงตันไปหมด ผมอยากที่จะเปิดใจคุยเรื่องนี้กับแม่แล้วก็ตามใจก็ทำตัวปกติเหมือนเดิมกับอัยย์ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเป็นคนนอกทุกครั้งเวลาที่ทั้งคู่อยู่ด้วยกัน

แต่ว่าที่ความคิดผมจะเตลิดไปไกลมากกว่านี้ ‘น้ำ’ เพื่อนสนิทที่ทั้งยังเป็นเพื่อนร่วมทีมแอสเกมของผมก็ตะโกนเสียงดังออกมา ยังดีที่คาบนี้คุณครูไม่เข้า ไม่งั้นหมอนี่คงต้องถูกทำโทษแน่นอน ผมกำลังจะถามว่าเกิดอะไรขึ้นก็ได้คำตอบเสียก่อนว่าพวกเราได้ผ่านรอบคัดเลือกได้เข้าไปแข่งงานแอสเกมปีนี้

คราวนี้ไม่ใช่แค่หน้าที่ตะโกนตีใจเสียงดังคนเดียวแต่เป็นพวกเราทุกคนในทีมเลย ไม่อยากจะเชื่อว่ามันคือเรื่องจริง คนแรกที่ผมนึกถึงและอยากบอกให้รู้ก็คือแม่ เพราะวันนี้พวกเราตั้งใจจะไปเลี้ยงฉลองที่ผ่านคัดเลือกที่ร้านหมูกระทะ ผมจึงตั้งใจว่าจะโทรไปบอกแม่พร้อมกันเลย แต่ตอนนี้แม่น่าจะยังทำงานอยู่ ผมจึงส่งข้อความไปบอกแทน จนหมดเวลาพักเที่ยงแม่อีกยังไม่ตอบ จริง ๆ ผมแอบหวังว่าแม่จะชมว่าผมบ้าง ถึงจะรู้ว่าแม่ไม่ได้สนับสนุนเรื่องนี้เลยแต่ผมก็อยากให้แม่มาดูผมแข่ง

หลังเลิกเรียนในขณะที่พวกเรากำลังจะไปร้านหมูกระทะแม่อีกตอบผมกลับมาว่าเก่งมาก แค่อสองคำเท่านั้นแต่ผมกลับทำให้ผมดีใจจนเกือบจะร้องไห้ อย่างน้อยทางที่ผมเลือกก็เป็นสิ่งที่ผมตัดสินใจถูกแล้วจริง ๆ ถ้าพ่อยังอยู่มันก็คงดีกว่านี้ ผมอยากให้พ่อเห็นผมประสบความสำเร็จถึงแม้ตอนนี้จะเป็นเพียงแค่ว่าวเล็ก ๆ ก็ตาม

เมื่อกลับถึงบ้านผมก็ต้องตกใจเพราะแม่กับอัยย์ยืนก่อกองบางอย่างให้กับผม ทั้งคู่บอกว่าเป็นของขวัญที่ผมได้เข้ารอบแข่งงานแอสเกมส์ พอฟังดังนั้นผมก็เข้าไปกอดทั้งคู่แม้ผมจะรู้ว่าโตเกินกว่าจะมาทำอะไรแบบนี้แล้วแต่อย่างน้อยผมก็อยากให้ทุกคนรู้ว่าผมรู้สึกขอบคุณและดีใจมากจริง ๆ

พอถึงห้องนอนผมลองเปิดกล่องดูก็เห็นซองใส่เงินพร้อมกับข้อความที่บอกว่านี่เป็นรางวัลของความพยายามที่ผ่านมา ให้ผมเอาไปซื้ออะไรก็ตามที่ผมอยากได้ นี่ไม่ใช่เงินของแม่คนเดียวแต่มีของอัยย์

ด้วย นั่นทำให้ผมรู้สึกผิดที่รู้สึกไม่ติดกับน้องมาตลอดทั้งที่น้องรักผมในฐานะพี่ชายมาก ถึงผมจะพยายามไม่รับรู้มาตลอดก็ตาม และสายตาผมก็บังเอิญไปเห็นกล่องอีกกล่องที่วางข้าง ๆ กัน พอแกะออกมานั้น ยิ่งทำให้ผมรู้สึกผิดกับน้องยิ่งไปอีก กล่องดนตรีไม้ที่เมื่อก่อนอัยย์เคยให้ผมเป็นของขวัญวันเกิดแต่ผมก็ทำมันพังเพราะโกรธที่แม่ซื้อมันให้กับอัยย์แทนที่จะเป็นผม ไม่อยากเชื่อว่าอัยย์จะเอาไปซ่อมและเก็บมันเอาไว้อยู่

ผมจึงตั้งใจว่าจะต้องแข่งให้ชนะให้ได้ เพื่อที่แม่และอัยย์จะได้ภูมิใจในตัวผม ระหว่างรวันแข่งผมตั้งใจซ้อมกับเพื่อนทุกวัน นอกจากนั้นก็คุยกับทุกคนในบ้านมากขึ้น ผมรู้สึกว่าถึงแม่บ้านของเราจะเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนบ้างแต่ตอนนี้มันค่อย ๆ ดีขึ้น ผมอยากให้มันเป็นแบบนี้ตลอดไป

และในที่สุดก็ถึงวันแข่งจริง แม่กับอัยย์สัญญาว่าจะมาดูผมแข่ง แต่ตอนนี้ก็ใกล้เวลาแล้วทั้งคู่ก็ยังคงไม่มีแว้วว่าจะมา ข้อความล่าสุดของแม่คือเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วว่ากำลังเดินทาง ตอนนี้เพื่อนของผมกำลังทยอยเตรียมตัวกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีแต่ผมที่เอาแต่มองโทรศัพท์อยู่ ทันใดนั้นเองก็มีสายเรียกเข้าจากแม่ ผมรีบรับสายทันที แต่เมื่อฟังสิ่งที่แม่บอกแล้วว่านี่อาจจะเป็นเรื่องที่ทำให้ผมกลัวมากที่สุดพอ ๆ กับตอนที่พ่อเข้าโรงพยาบาลก็ได้ นั่นก็คืออัยย์เป็นเนื้องอกในสมองต้องผ่าตัดด่วน

หลังจากวางสายแม่ผมก็รีบเดินเข้ามาบอกเพื่อนในที่มที่ทุกคนเองก็รู้สึกเป็นห่วงอัยย์เช่นเดียวกัน แต่การแข่งจะเริ่มแล้วถ้าผมออกไปตอนนี้ก็ไม่มีทางกลับมาแข่งทันอย่างแน่นอน สิ่งที่ผมพยายามมาตลอดเพื่อวันนี้มันก็จะไม่มีความหมายเลย ถึงการชนะการแข่งขันจะเป็นสิ่งที่ผมหวังมาตลอด แต่ตอนนี้มันไม่มีอะไรสำคัญกว่าอัยย์ทั้งนั้น

ซึ่งทุกคนก็เห็นด้วยและบอกว่าจะพยายามในส่วนของผมและอัยย์ที่ กำลังพยายามด้วย ผมร้องไห้ทันทีที่เพื่อนพูดถึงแม่จะดูเห็นแก่ตัวที่ ต้องทิ้งเพื่อนที่ซอ้มด้วยกันมาแต่ตอนี้ผมอยากไปโรงพยาบาลให้เร็ว ที่สุด

ผมรีบวิ่งมาชั้นที่แม่บอก ก่อนจะไปถึงผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ผมรู้จักมาทั้งชีวิตกำลังนั่งหมดแรงอยู่ที่เก้าอี้ ผมเข้าใจแล้วว่าทำไม แม่ถึงดูแลอัยย์ตลอดที่ผ่านมา ถึงแม้จะไม่ใช่สายเลือดเดียวกันแต่อัยย์ ก็เป็นลูกคนหนึ่งของแม่ เป็นน้องสาวคนเดียวของผม ผมค่อย ๆ เดิน ไปหาแม่ก่อนจะบอกว่าขอโทษที่ผ่านมาเอาแต่โทษแม่ที่รักแต่อัยย์ ขอโทษที่เป็นพี่ชายที่ไม่ได้เรื่อง และพวกเราทั้งคู่ก็กอดกันร้องไห้ เหมือนวันนั้นวันที่พ่อจากไป

ถ้าตอนนี้มีพรสักข้อหนึ่งที่ขอแล้วเป็นจริง ผมอยากขอให้ น้องสาวของผมมีชีวิตอยู่ต่อ ผมอยากดูแลเธอให้ดีกว่านี้ อยากให้ ครอบครัวของเราได้อยู่ด้วยกันนานขึ้นกว่านี้ และสุดท้ายอัยย์ก็ ปลอดภัย ระหว่างที่รอให้เข้าเยี่ยมผมก็พูดกับแม่ว่าผมรู้ความจริง ทั้งหมดแล้วเรื่องที่พ่อกับแม่แต่งงานใหม่ อัยย์กับผมไม่ใช่พี่น้องแท้ ๆ กัน

หลังจากฟังแม่ก็ขอโทษที่ไม่เคยบอกความจริงให้ผมรู้ แต่ อัยย์รู้เรื่องนี้มานานแล้ว นั่นทำให้ผมรู้มาตลอดว่าถึงแม้ผมจะไม่ใช่พี่ ชายแท้ ๆ ไม่ใช่พี่ชายที่เก่งอะไรเลย แต่อัยย์ก็ยังคงรักและเคารพผม เสมอ ถึงจะไม่ใช่สายเลือดเดียวกันก็ไม่ใช่แปลว่าเราจะไม่รักกัน หนึ่งที่ เราดูด้วยกัน ข้าวที่เรากินด้วยกัน กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มที่เป็นกลิ่น เดียวกัน และเราสองคนที่โตมาด้วยกัน นั่นเป็นสิ่งสำคัญกว่าสายเลือด เสียอีก

SEMILUNAR

“Loving myself might be harder than
loving someone else”

เสียงดังของแก้วน้ำที่ตกลงพื้นและความเจ็บตรงแขนขวา ทำให้ ‘ขวัญข้าว’ รู้ว่าเหตุการณ์ตรงหน้าเกิดขึ้นอีกครั้ง และเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ที่มันเกิดขึ้น เธอสบตากับเพื่อนที่กำลังจับแขนขวา ไมลีส กำลังบีบแขนขวาของเธออยู่ด้วยความรู้สึกเหมือนเดิม ครั้งนี้เหตุผลก็ไม่ได้ต่างจากครั้งที่แล้วเช่นเคย ก่อนที่เธอจะสบตากับ ‘คะนิง’ เพื่อนรักของเธอด้วยความรู้สึกผิด เพราะพวกเขารู้จักกันมานานมาก

แน่นอนว่าเกือบสิบปีที่ผ่านมาทำให้พวกเราว่าไม่มีใครที่จะรู้ใจของ
ขวัญข้าวได้ดีเท่าเคหนึ่งและแน่นอนว่าไม่มีใครจะเข้าใจเคหนึ่งเท่าขวัญ
ข้าวอีกแล้ว พวกเราสัญญาว่าจะเป็นเพื่อนรักกันตลอดไป แต่หลังจาก
เหตุการณ์เมื่อ 3 ปีก่อนก็ทำให้ขวัญข้าวรู้ว่าตัวเองไม่สามารถจะทำ
ทุกอย่างได้เหมือนเดิมได้อีกต่อไปแล้ว

ขวัญข้าวคิดว่าตัวเธอนั้นปกติ และเหมือน ‘คนปกติ’ ทั่วไป
อย่างน้อยเธอก็เชื่ออย่างนั้น มันคงเป็นนิสัยอย่างหนึ่งของวัยต่อต้าน
อย่างที่ใครๆ ก็พูดกันว่าสักครั้งหนึ่งในชีวิตคนเราล้วนต้องทำอะไรที่
คนอื่นไม่เข้าใจ แต่สายตาของเพื่อนสนิทที่มองมามันทำให้เธอรู้อว
ไม่ใช่เลยสักนิดเดียว แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้แม้ว่าจะ
พยายามแค่ไหนแต่สุดท้ายเธอก็ทำอย่างที่เพื่อนอยากให้เป็นไม่ได้
จริง ๆ

อาจจะเป็นตั้งแต่ตอนนั้นที่พอกับแม่ทะเลาะกัน เริ่มแรกมัน
ก็แค่การทะเลาะกันธรรมดา ด้วยเรื่องเล็กน้อย แต่หลัง ๆ ก็หนักขึ้น
จนสุดท้ายทั้งสองก็ตัดสินใจแยกทางกัน แต่พวกผู้ใหญ่ไม่รู้หรือ
ว่าการกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ของตัวเองนั้นส่งผลกระทบต่อเด็กมากแค่ไหน
ไม่รู้สิ อาจจะเหมือนเต็ดดอกไม้สะเทือนถึงดวงดาวในทฤษฎี ‘
ผีเสื้อขยับปีก’ ละมั้ง การที่ผีเสื้อขยับปีกหนึ่งครั้งอาจทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงในบรรยากาศและส่งผลให้เกิดพายุทอร์นาโด แสดงถึง
การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยแต่ส่งผลให้เกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องเป็น
ลูกโซ่ที่นำไปสู่ปรากฏการณ์ขนาดใหญ่ได้ เป็นอะไรที่น่าอัศจรรย์และ
น่าพิศวงใจเหลือเกิน

หลังจากความสัมพันธ์ของครอบครัวที่เคยอบอุ่นก็ต้องพัง
ลงด้วยการที่แม่ไม่กลับมาอีก ขวัญข้าวไม่รู้ว่าตอนนี้แม่ของเธออยู่ที่
ไหน แม่รู้ไหมว่าการที่แม่ทิ้งพวกเราไป แม่ไม่ได้ทิ้งขวัญข้าว

ไปอย่างเดียวเท่านั้น แต่ความรู้สึกกลัวที่ชั่วร้ายต้องเผชิญมาตลอด
แม่ว่ามันไว้ด้วยเช่นกัน

ขวัญข้าวเคยเชื่อว่าถ้าเราเป็นครอบครัวเดียวกันต่อให้มี
ปัญหาหนักมากแค่ไหนก็จะกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้แต่ความจริงไม่
ได้เป็นอย่างนั้นเลยสุดท้ายรอยแตกร้าวในความสัมพันธ์ก็คงเหลือร่อง
รอยทิ้งไว้ต่อให้จะผสานจนกลับมาดูเหมือนเดิมได้แต่ก็คงไม่มีวันลบ
อดีตว่าสิ่งนั้นไม่ได้เกิดขึ้น เหมือนที่ขวัญข้าวพยายามบอกตัวเองทุก
วันว่าครอบครัวของเธอยังคงเหมือนเดิม

แต่สิ่งที่ทำให้ขวัญข้าวไม่สามารถเชื่อใจคนไหน กับเพื่อนของ
เธอ และกับทุกคน นั่นก็เพราะว่าพ่อของเธอกำลังจะแต่งงานใหม่ ไม่
ว่าจะเป็นแม่ที่ออกจากบ้านไปและไม่กลับมาอีกเลยจนเธอแทบจะลืม
หน้าแม่ไปแล้ว หรือพ่อที่สามารถมีความรักดี ๆ ได้ทั้งที่พ่อเป็นคน
บอกว่าเธอคือตัวปัญหาที่ทำให้พ่อต้องไม่มีความสุข แล้วทำไมทุกคน
ถึงต้องโทษว่าเป็นความผิดของเธอที่เกิดมาด้วย พวกเขาใหญ่ไม่เคยคิด
จะโทษตัวเองเลยด้วยซ้ำ แต่คนที่เสียใจที่สุดกลับเป็นเธอ ไม่ยุติธรรม
เลย

ขวัญข้าวไม่สามารถเชื่อใจและไวใจใครได้อีกแล้ว แม้กระทั่ง
ความสัมพันธ์ของเพื่อนสนิทที่ไม่มีอะไรบอกได้เลยว่าทุกคนจะไม่ทำ
แบบเดียวกันเหมือนที่พ่อแม่ทำขวัญข้าวไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรถึงจะเลิก
รู้สึกแบบนี้ เธอรู้ว่าพ่อกับแม่สมควรได้มีความสุข การอยู่ด้วยกัน
โดยที่ไม่ได้รักกันมันไม่ได้ทำให้ทุกอย่างในครอบครัวดีขึ้นแต่กลับเป็น
ปัญหาเสียด้วยซ้ำ แต่ทุกคนไม่เคยถามเธอเลยว่ารู้สึกยังไงบ้าง ไม่เคย
ถามเลยว่าเธอมีความสุขไหม ไม่เคยเลย ทุกคนคิดถึงแต่ความรู้สึก
ของตัวเอง แล้วเธอละ เธอไม่สมควรมีความสุขเหมือนกับคนอื่นบ้าง
หรือไง ทำไมทุกคนถึงต้องทิ้งความรู้สึกแบบนี้ไว้ที่เธอด้วย

แน่นอนว่าบางครั้งขวัญข้าวก็ทำร้ายร่างกายของเธอโดยที่ไม่รู้ตัวแต่เพราะแผลไม่ได้ใหญ่พอให้คนอื่นสังเกตเห็นนั่นจึงนับว่าเป็นโชคดีของเธอ แต่บางครั้งเธอก็ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ เธอจึงพยายามจะถอยห่างจากทุกคนเพราะกลัวว่าจะไปทำให้คนอื่นเสียใจตยที่เธอไม่ได้อยากให้เป็นแบบนี้เลย แต่เธอก็รู้ว่าการที่มีเส้นขีดไว้ในความสัมพันธ์ไม่ให้เกิดกันจนเกินไปก็ทำให้คะนึงต้องเสียใจเหมือนกัน แต่ต่อให้สนิทกันมากแค่ไหนก็ควรมีเส้นกันกันไม่ให้ล้ำเส้นเข้ามา ทุกความสัมพันธ์ควรมีช่องว่างให้กันเพราะไม่มีใครที่จะสามารถอยู่กับเราไปได้ตลอด

แต่ความจริงขวัญข้าวก็ไม่อยากเป็นแบบนี้แต่สิ่งที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้เธอเหมือนกับเงาตามตัวเธอ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน หรือเธอจะวิ่งหนีมันไปให้ไกลสุดขอบฟ้า ตะโกนขอความช่วยเหลือจากคนอื่นแต่ก็ไม่มีใครเลยที่จะช่วยเธอได้ เธอไม่สามารถที่จะเชื่อใจใครได้จริง ๆ

กว่าจะรู้ตัวเธอก็จมดิ่งลงไปในมหาสมุทรที่ไม่มีวันขึ้นมาได้เสียแล้ว

เธอรู้ว่าเธอไม่สามารถเรียกร้องให้พ่อแม่อยู่ด้วยกันได้เหมือนครอบครัวอื่น

เธอรู้ว่าเธอไม่มีสิทธิ์ที่จะห้ามไม่ให้แม่ออกจากบ้าน หรือห้ามพ่อไม่ให้แต่งงานใหม่

เธอรู้ว่าเธอต้องยอมรับสิ่งที่ทำให้เธอเสียใจให้ได้เพราะไมอย่างนั้นทุกคนก็จะมองว่าเธอเป็นเด็กมีปัญหา

แต่เธอไม่อยากจะทำแบบนี้ ไม่อยากจะยอมรับเรื่องแบบนี้ ไม่อยากให้พ่อแม่มีความสุข ไม่อยากให้ทุกคนทำเหมือนว่าตอนนั้นมันดีแล้ว

ไม่อยากให้ทุกคนหัวเราะทั้งที่เธอแอบร้องไห้คนเดียว
เธอรู้อาความคิดทั้งหมดนี้จะแสดงออกมาไม่ได้
และสุดท้ายเธอก็ได้แต่งตั้งคำถามกับตัวเองซ้ำ ๆ ว่ามีทาง
ไหนที่จะให้เธออดรอรอรั้วในใจนี้ให้เต็มเสียที เพราะมันไม่เคยเต็มอีก
เลย เมื่อไรมันจะเต็มสักที เธอไม่อยากเสียใจอีกต่อไปแล้ว

คะนึงไม่รู้ว่าจะทำไมบางครั้งเพื่อนของเธอก็แปลกไปเหมือน
ไม่ใช่คนเดียวกัน ความรู้สึกของเธอบอกแบบนั้นแน่เธอจะไม่รู้ว่า
ขวัญข้าวเป็นอะไรก็ตาม ตอนนี้พวกเธอกำลังรอพ่อแม่จากงาน
ประชุมผู้ปกครอง เพื่อนคนอื่นเริ่มทยอยกลับบ้านกันเหลือเพียงแค่
พวกเธอสองคน วันนี้ขวัญข้าวดูเศร้าเหมือนเดิม พวกเธอกำลังเรื่อง
หนังที่เพิ่งจบไปเมื่อคืน หัวเราะกับรูปตลก ๆ ที่เพื่อนส่งเข้ามาใน
กลุ่มห้อง คะนึงชอบความรู้สึกตอนนี้ที่ได้อยู่กับขวัญข้าว เธอรู้อีกว่า
นี่แหละคือเพื่อนรักตัวจริงของเธอ คนที่เป็นความสบายใจและอยู่
ด้วยแล้วมีความสุข แต่ที่มันบอกว่าคุณจะมีความสุขอยู่กับเราไม่นานก็
อาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้เพราะทันทีที่พ่อของขวัญข้าวออกมาจากการ
ประชุม สีหน้าของขวัญข้าวก็เปลี่ยนไปทันทีถึงแม้จะเพียงเล็กน้อย
ก็ตาม แต่เธอที่อยู่กับขวัญข้าวมานานทำไมจะไม่รู้ล่ะ

คะนึงไหวพ้อของเพื่อนสนิทอย่างทุกที่แต่วันนี้พ้อของขวัญ
ข้าวดูจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ และอยู่ ๆ พ้อของขวัญข้าวก็พูดประโยค
หนึ่งออกมาที่ทำให้เพื่อนของเธอรีบเดินหนีไปขึ้นรถทันที
และนั่นทำให้เธอรู้อีกว่าเพราะอะไรเพื่อนของเธอถึงเป็น
แบบนี้

พ้อของขวัญข้าวกำลังจะแต่งงานใหม่

หลังจากกลับถึงบ้านคะนึงก็ตัดสินใจว่าจะโทรหาขวัญข้าว
แต่ก็ไม่มีใครรับสาย ตอนนี้เธอเป็นห่วงว่าเพื่อนจะเป็นยังไงบ้าง

อยู่คนเดียวได้หรือเปล่า แต่อยู่ ๆ ขวัญข้าวก็โทรกลับมาพร้อมกับเสียงร้องไห้ เธอรู้ว่าเธอไม่มีทางที่จะเข้าใจความรู้สึกของขวัญข้าวได้ทั้งหมด แต่เธอก็อยากให้เพื่อนรู้ว่าเธอยังอยู่ตรงนี้ข้าง ๆ คอยรับฟังเมื่อไรก็ตามที่เพื่อนต้องการ

ตั้งแต่ที่เป็นเพื่อนกันมาคะนึงไม่เคยเห็นขวัญข้าวร้องไห้ต่อหน้าคนอื่นเลย ในสายตาคนอื่นขวัญข้าวอาจจะดูว่าเรใจอยู่เสมอ แต่ทุกคนก็รู้ว่าภายใต้ความสดใสนั้นขวัญข้าวเข้าถึงยากมากเพียงใด น้อยคนนักที่เพื่อนของเธอจะเปิดใจให้จริง ๆ เป็นเวลาหลายชั่วโมงที่คะนึงฟังเพื่อนของเธอระบายออกมาอย่างเงิบ ๆ แต่เธอก็สามารถรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดที่เพื่อนต้องเผชิญมาตลอดหลายปีได้และยังทำให้เธอได้เห็นตัวตนที่แท้จริงทั้งความอ่อนแอ โกรธ เสียใจ ผิดหวัง โดยที่เพื่อนไม่ต้องปกปิดมันเอาไว้อีกต่อไป คะนึงคิดว่าเธอสนิทกับขวัญข้าวมากขึ้นกว่าที่ผ่านมาเสียอีก ก่อนจะวางสาย เธอตัดสินใจพูดกับขวัญข้าวว่า

ไม่เป็นไรเลยที่เธอจะโกรธคนที่ทำให้เธอรู้สึกแย่ ๆ แบบนี้ถึงแม้คนที่ทำจะเป็นพ่อแม่แท้ ๆ ก็ตาม

ไม่เป็นไรเลยจริง ๆ เธอจะตะโกน จะร้องไห้ จะเสียใจ จะทำให้ทุกคนรู้สึกเหมือนกับเธอก็ไม่เป็นไร

ไม่เป็นไรเลย อย่างน้อยเธอก็ได้ยอมรับความรู้สึกของตัวเอง ไม่ต้องหลอกตัวเองอีกต่อไปแล้ว

และสักวันหนึ่งที่อาจจะยังไม่เร็ว ๆ นี้ แต่จะมีวันหนึ่งที่ทำให้เธอก้าวข้ามมันไปได้ เพราะเธอเข้มแข็งและไม่ยอมแพ้ต่อความเจ็บปวดนั้นอีกต่อไป

ฉันเชื่อในตัวเธอนะ เชื่อว่าเพื่อนคนเก่งของฉันจะให้อภัยตัวเองและคนที่ทำให้เธอเจ็บปวดได้

ต่อให้โลกนี้ไม่มีใครรักเธอแต่เธอก็อย่าลืมว่าเธอต้องรักตัวเองและให้ภัยตัวเองอยู่เสมอ

ไม่ใช่ความผิดของเธอหรอกนะ เพราะอย่างนั้นอย่าโทษตัวเองอีกเลย อนุญาตให้ตัวเองมีความสุขเถอะนะ

เธอสมควรได้รับความรักทั้งหมดจากโลกใบนี้นะขวัญข้าว
ฉันจะคอยเอาใจช่วยเธอเอง

เธอไม่ได้อยู่คนเดียวนะ

วันนี้เป็นวันแต่งงานของพ่อขวัญข้าว ช่วงเช้าเป็นช่วงที่ค่อนข้างวุ่นวายมากกว่าที่คะนึงคิดไว้ เธอช่วยรับแขกเป็นเพื่อนขวัญข้าว และเตรียมของในงานไม่ได้หยุดพักเลย หลังจากเสร็จงานพิธีตอนเช้ามีการถ่ายรูปรวมครอบครัว เมื่อคะนึงได้ยืนก็หันไปมองเพื่อนของเธอข้าง ๆ แวดตาของขวัญข้าวไม่ได้เสียใจเหมือนที่เธอคิดไว้ วันนี้เธอมีความสุขจากใจจริง พอเห็นดังนั้นจึงทำให้เธอเอื้อมมือไปบีบมือของเพื่อนเบา ๆ ขวัญข้าวหันมาสบตากับเธอก่อนจะเข้ามากอดและพูดขอบคุณ

เสียงเรียกของพ่อทำให้ขวัญข้าวรีบวิ่งเข้าไประหว่างกลางของพ่อกับผู้หญิงที่พ่อรักและหวังว่าสักวันสิ่งที่เธอตัดสินใจวันนี้จะทำให้เธอมีความสุขที่สุดและมีครอบครัวที่เธอต้องการมาตลอดเสียที

อาจจะไม่ใช่เร็ว ๆ นี้ที่ขวัญข้าวจะยอมรับได้

ขอบคุณ

แต่ก็ไม่ว่าไร อย่างน้อยตอนนี้เธอก็สามารถยกโทษให้ทุกคนรวมถึงตัวเธอด้วยที่เป็นคนฉูดฉาดไม่ให้ตัวเองมีความสุขและเรียนรู้ที่จะรักตัวเองได้แล้ว

DAWN

Trigger Warning : มีการใช้ความรุนแรง,โรควิตกกังวล

“The day you were born,the stars wept and the
moon glistened”

สมุดเล่มนี้เป็นของ น้องบอส

ชื่อจริง น้องบอส

ชื่อเล่น น้องบอส

อายุ ๖ ขวบ
เกิดวันที่ ๔
สีที่ชอบ สีแดง !!
อาหารที่ชอบ ข้าวผัด

สวัสดี ยินดีที่ได้รู้จักนะโกโก้ เพราะนายสีน้ำตาลเหมือน
โกโก้ที่น้องบอสชอบก็ขอให้นายชอบชื่อนี้เหมือนกับที่น้องบอสชอบ
นะ ฟรุ้งน้องบอสต้องไปโรงเรียนวันแรกแล้ว ผันดีนะ

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ไปโรงเรียนวันแรก เปิดเทอมครั้งแรก คุณครูใจดีกับน้องบอสมาก ๆ
เพื่อนทุกคนในห้องก็ใจดี น้องบอสได้เพื่อนใหม่ด้วยชื่อหลินหลินกับ
กานต์ แล้วก็เอาชนะหมาทำให้เพื่อนทุกคนในห้องด้วย

วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

น้องบอสง่วงมาก แต่คุณครูบอกว่าพี่. ๑ ไม่นอนกลางวันเหมือน
น้องอนุบาล น้องบอสไม่อยากไปโรงเรียนเลย

วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

วันนี้เข้ากับหมาบอกว่าน้องบอสกำลังจะเป็นพี่บอสแล้วนะ น้อง
บอสไม่เข้าใจแต่รู้ว่าทุกคนดีใจกันมาก น้องบอสก็เลยดีใจด้วย

วันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

คุณครูให้ออกไปเรียนที่สนามเด็กเล่นได้ด้วย น้องบอสชอบมาก ได้
เล่นชิงช้ากับทุกคน สนุกมาก ๆ ๆ

วันที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

วันนี้มีเพื่อนใหม่มาเรียนกับเราด้วยแหละโกโก้ คุณครูบอกว่าให้ทุกคนคอยดูแลเพื่อนใหม่ น้องบอสก็เลยแบ่งขนมให้เพราะน้องบอสเป็นเด็กดียังงั้นละ

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

น้องบอสไม่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์เลย ไม่สนุก น่าเบื่อด้วย

วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

วันนี้วันเกิดปูเป้ ปูเป้ก็เลยเอาไก่ทอดมาแจกทุกคนในห้องด้วยอร่อยมาก ๆ น้องบอสอยากกินแบบนี้ทุกวันเลย

วันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

วันนี้หลินหลินไปเที่ยวทะเลกับที่บ้านก็เลยมีแค่กานต์กับน้องบอสกันแค่ 2 คน แต่หลินหลินบอกว่าจะเอาของฝากมาให้พวกเราด้วยอยากให้หลินหลินกลับมาเร็ว ๆ จัง

วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ปิดเทอมแล้ว น้องบอสต้องไปบ้านปู่ที่ต่างจังหวัด คิดถึงทุกคนจังเลยอาจจะไม่ค่อยได้เจอกันนะโกโก้

วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

บ้านปู่มีผลไม้เยอะมาก ตอนเปิดเทอมน้องบอสจะเอาไปฝากทุกคน น้องบอสชอบผลไม้เพราะผลไม้อร่อย ทั้งมะม่วง มังคุดด้วย

วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕
วันนี้วันสุดท้ายของการปิดเทอมแล้ว ขอให้ช่วงกลางวันเป็นช่วงพักผ่อน
กับไก่ทอดของโปรดห้องบอสด้วยเถอะ

วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕
วันนี้ห้องบอสตอบคำถามคุณครูได้ คุณครูให้ชมห้องบอสด้วย ห้อง
บอสจะตั้งใจทำการบ้านทุกวันเลย

วันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕
ห้องบอสไม่ชอบเวลาฝนตกเลยเพราะวันนี้ห้องบอสเกือบไปโรงเรียน
สาย แต่ห้องบอสก็ชอบเวลาฝนตกเพราะจะได้แอบเล่นน้ำฝนได้ แต่
หม่าม้าไม่ชอบที่ห้องบอสทำไม่รู้ทำไม

วันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕
เมื่อคืนห้องบอสป่วยก็เลยไม่ได้ไปเรียน ทุกคนจะคิดถึงห้องบอสไหม
นะ

วันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖
อาหารกลางวันวันนี้ไม่อร่อยเลย ห้องบอสเกลียดต้มจืดที่สุด !!

วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖
ห้องบอสเป็นพี่บอสแล้วนะโกโก้ ตื่นเต้น ป้าบอกว่าพรุ่งนี้เราจะได้
เจอกับน้องแล้วนะพี่บอสคนเก่ง เพราะห้องบอสเป็นพี่แล้ว พี่ต้อง
เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับน้อง พี่บอสสัญญากับป้าเอาไว้แล้ว อยากรู้อะไรถึง
พรุ่งนี้เร็ว ๆ จังเลย

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖
พี่บอสตั้งชื่อน้องว่าบอลเพราะจะได้เหมือนกับพี่บอส ทุกคนในบ้านก็
ชอบเหมือนกัน น้องเป็นเด็กผู้ชายเหมือนกัน โตขึ้นเร็ว ๆ นะ จะได้
มาเล่นกับพี่บอส

วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
วันนี้พี่บอสทะเลาะกับกานต์ด้วยแทะละโกโก้ ไม่ชอบที่ทะเลาะกัน
เลย แต่พี่บอสคิดว่าตัวเองก็ไม่ใช่นกผีดเหมือนกันก็เลยไม่ได้ขอโทษ
แล้วก็นั่งเสียใจอยู่แบบนี้ ไม่ดีเลย

วันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
ไม่ได้คุยกับกานต์หลายวันแล้ว ไม่ชอบที่เป็นแบบนี้เลย จะทำยังไง
ดีนะ

วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
กานต์มาขอโทษพี่บอสก่อนพอฟังจบพี่บอสก็ขอโทษกานต์ด้วย แล้ว
อยู่ ๆ เราทั้งคู่ก็ร้องไห้ออกมาพร้อมกัน ตลกมากแต่ก็ดีใจมากเลย

วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖
ปิดเทอมนี้พี่บอสไม่ได้กลับบ้านปู่เพราะป่าติตงาน แต่ปิดเทอมนี้ก็
ไม่เหงาเลยเพราะพี่บอสจะได้อยู่กับน้องทั้งวันเลย

วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
เปิดเทอมนี้เป็นเปิดเทอมที่แย่ที่สุดเพราะพี่บอส หลินหลิน กานต์ไม่
ได้อยู่ห้องเดียวกันเหมือนเดิม โกโก้พี่บอสไม่ยอมไปโรงเรียนแล้ว

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
พี่บอสมีเพื่อนใหม่แล้วโกโก้ ดีใจมาก ๆ ๆ ชื่อว่าฟิล์มแหละ ฟิล์มใจดี
กับพี่บอสมาก ๆ แต่ทุกวันนี้หลังเลิกเรียนพี่บอสก็คอยห่ม้าม้ามารับ
กับหลินหลินแล้วก็กานต์เหมือนเดิมนะ! เพราะพวกเราสัญญากัน
แล้วว่าจะเป็นเพื่อนกันตลอดไปยังไงล่ะ !!

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
พี่บอสพยายามสอนน้องให้พูดคำว่าพี่แต่น้องก็ยังพูดไม่ค่อยชัดเท่าไร
ห่ม้าม้าบอกว่าเวลาที่พี่บอสไปโรงเรียนน้องจะคอยมองที่ประตูตลอด
ว่าพี่บอสจะกลับมาตอนไหน พี่บอสคิดว่าการมีน้องก็ไม่ใช่เรื่องที่แย
เท่าไร

วันที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖
วันนี้พี่บอสเอารูปน้องไปให้เพื่อนดูด้วย ทุกคนบอกว่าอยากมีน้อง
เหมือนกันแล้วก็อิจฉาพี่บอสด้วยแหละโกโก้ แต่พี่บอสไม่ยกน้องให้
หรอก

วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
ไม่ชอบเลยที่ทุกคนเอาแต่ไอน้อง พี่บอสไม่อยากเป็นพี่แล้วนะ

วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
วันนี้เป็นวันที่ดีอีกวันเพราะน้องเริ่มพูดชัดขึ้นแถมเรียกพี่บอสว่าพี่ได้
แล้ว เย้ มีความสุขจัง

วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖
พี่บอสสอนน้องเดินด้วยแหละโกโก้ สัมกับเป็นพี่ชายคนโตที่พึ่งพาได้
จริงๆ ๗

วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖
น้องร้องไห้ หงายมำก็เลยดุพี่บอสอีกแล้ว ทำไมถึงว่าแต่พี่บอสด้วย

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖
วันนี้พี่บอสสอบวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่ชอบได้เยอะกว่าที่คิดไว้ด้วย
เก่งมากเลยนะพี่บอสเนี่ย ป้าเลยสัญญาว่าจะซื้อหุ่นยนต์ไอโรนแมน
ให้เป็นรางวัล

วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
วันนี้เป็นวันที่แย่มาก ไม่มีใครสนใจพี่บอสเลยสักคนทั้งที่พี่บอสได้
คะแนนภาษาอังกฤษเยอะที่สุดในห้อง แต่ทุกคนก็สนใจน้องอย่าง
เดียว ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่อยากมีน้องแล้วนะ

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
พี่บอสขึ้นชั้นป. ๔ แล้ว ได้ใส่เสื้อนักเรียนตัวใหม่ด้วย ทุกคนชมกัน
ใหญ่เลยว่าพี่บอสสูงชั้น ตัวโตขึ้น อยากให้เปิดเทอมเร็ว ๆ พี่บอสจะ
อวดกับทุกคนเลย

วันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๗
วันนี้พี่บอสได้กินเค้กด้วยแหละโกโก้เพราะเป็นวันเกิดเพื่อนในห้องที่
ชื่อพริม พี่บอสอยากให้ทุกคนในห้องเกิดทุกวันเลย

วันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้ฝนตกแต่ที่บอสลืมเอาร่มมาเพราะไม่ได้ฟังพยากรณ์อากาศ เพราะนั่นคือนี่ที่บอสจะไม่ดูการ์ตูนแล้ว!

วันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

น้องกินเก่งมาก พี่บอสอยากให้น้องโตขึ้นเร็ว ๆ เราสองคนจะได้ไปเล่นด้วยกันหลังเลิกเรียน พี่บอสอยากให้ถึงวันนั้นเร็ว ๆ

วันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗

อยู่ ๆ งานกลุ่มที่ทำก็มีปัญหาแต่ทุกคนก็โทษพี่บอสคนเดียว ทำให้เมกันนะโกโก้ พ่รู้งี้พี่บอสไม่ยอมไปเจอเพื่อน ๆ เลย

วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้หามาทำขนมจีบของโปรดพี่บอสด้วยแล้วก็บอกว่าน้องก็ชอบเหมือนพี่บอสเลย น้องกำลังทำตามพี่บอสอยู่นะ พอได้ยินหามาทำพุดพี่บอสดีใจมากเลยโกโก้ พี่บอสเป็นตัวอย่างของน้องแหละ

วันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘

อยากให้พ่รู้งี้มาถึงเร็ว ๆ จัง พี่บอสอยากไปดูงานโรงเรียนแล้วนะ ขอให้พ่รู้งี้ฝนไม่ตกด้วยเถอะ

วันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

วันนี้เรามาเที่ยวทะเลกัน น้องยังเล่นน้ำไม่ได้พี่บอสเลยมาเล่นก่อน ทรายเป็นเพื่อน ปากกับหามาฆ่าบอสว่าเป็นพี่ที่ดีด้วยแหละ พี่บอสชอบที่สุดเลย

วันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๘
เปิดเทอมป.๕ ปีนี้น่าตื่นเต้นกว่าทุกปีเลยนะโกโก้ รู้ใหม่ว่าทำไม นั่นก็
เพราะพี่บอสได้เป็นหัวหน้าห้องครั้งแรก ตื่นเต้นมากเลย พี่บอสจะ
ตั้งใจทำให้ดีที่สุดเลย

วันที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘
อาทิตย์หน้าพี่บอสจะได้ไปเข้าค่ายครั้งแรกตื่นเต้นจนนอนไม่หลับเลย

วันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘
น้องทำโมเดลของพี่บอสพัง พี่บอสโกรธมาก แต่หม่อม่าก็ขอให้พี่บอส
ยกโทษให้ห้อง ทั้งที่ทุกคนก็รู้ว่าโมเดลตัวนี้พี่บอสรักมาก ไม่ชอบเลย

สมุดใกล้จะหมดแล้วนะโกโก้แต่ไม่เป็นไรพี่บอสจะขอหม่อม่า
มาซื้อใหม่ เอาที่เหมือนเดิมด้วย ! ไม่ต้องกลัวนะโกโก้ นายจะเป็น
เพื่อนคนแรกของพี่บอสตลอดไป สัญญาเลย

วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙
วันนี้พี่บอสเจอคุณครูที่เคยสอนตอนป.๑ แล้วคุณครูก็จำพี่บอสได้ด้วย

วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
พี่บอสเป็นพี่คนโตในโรงเรียนแล้วนะเพราะพี่บอสขึ้นชั้นป.๖ แล้ว เป็น
ไปบ้าง พี่บอสเท่มัย

วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
พี่ป.๖ นี้ไม่ต่ออย่างที่คิดเลย เรียนก็หนัก ขำกกลางวันก็ไม่ค่อยด้วย

วันที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙
หม่าม้าบอกว่าปีหน้าน้องบอลจะเข้าอนุบาลแล้ว พี่บอสตื่นเต้นมาก
เลย น้องบอลต้องชอบโรงเรียนเหมือนที่บอสชอบแน่นอน

วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
วันนี้พี่บอสสอนน้องอ่าน A - Z ด้วยแหละ น้องจะได้เก่ง ๆ เหมือนพี่
บอสใจ

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙
น้องบอลนับ ๑ - ๑๐ ได้แล้วนะโกโก้ น้องพี่บอสเก่งที่สุดเลย !!!

วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
วันนี้พี่บอสโดนหม่าม้าทำโทษเพราะคุณครูบอกว่าพี่บอสไม่ทำการ
บ้านมา ก็มันยากนี่นา พี่บอสไม่อยากทำแล้ว หม่าม้าก็เลยบอกว่า
เป็นพี่ก็ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้น้อง พี่บอสไม่อยากให้น้องถูกหม่าม้า
กับคุณครูดุก็เลยสัญญากับหม่าม้าว่าจะไม่ทำอีกแล้ว

วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
วันนี้วันสุดท้ายของชั้นป.๖ พี่บอสไม่อยากให้มาถึงเลย อายากอยู่ชั้น
ป.๖ ไปเรื่อย ๆ จัง เพราะหลินหลินกับฟิล์มจะย้ายไปเรียนม.๑ ที่อื่น
พี่บอสไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลย

วันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๐
พี่บอสสอบติตม.๑ แล้วนะโกโก้ ได้โรงเรียนเดียวกับกานต์ด้วย
พี่บอสจะไม่เหงาแล้ว

วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
วันนี้ห้องบอลไปโรงเรียนวันแรก พี่บอสตื่นเข้ามาแต่งตัวให้ห้อง ตื่น
ตื่นแทนเลย ขอให้ห้องมีเพื่อนใหม่เยอะ ๆ

วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๐
น่าเบื่อจัง พี่บอสไม่ได้อยู่ห้องเดียวกับกานต์ก็ต้องหาเพื่อนใหม่อีก
แล้ว ไม่ชอบเลย

วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
ไม่มีใครสนใจพี่บอสเลย ทุกคนดูมีเพื่อนกันหมด โกโก้พี่บอสทำอะไร
ผิดตรงไหนหรือ

วันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐
วันนี้พี่บอสมากินข้าวกลางวันกับกานต์แต่อยู่ ๆ ก็มีเพื่อนห้องอื่นมา
ชวนพี่บอสเล่น ไม่ขอโทษด้วย พี่บอสเกลียดคนแบบนี้ที่สุด

วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
อยู่ ๆ ตอนระหว่างรอม้าม้ามารับก็มีรุ่นพี่มาขอเงินพี่บอส พอพี่
บอสไม่ให้ก็ขู่ว่าจะทำให้ทุกคนเกลียดพี่บอส พี่บอสกลัวมากก็เลยให้
เงินไป จะทำยังไงดีโกโก้ พี่บอสไม่กล้าบอกใครเลย

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๐
ตอนนี้พี่บอสมีเพื่อนแล้วนะ ในห้องทุกคนก็คุยกับพี่บอสมากขึ้นด้วย
พี่บอสอยากให้เป็นแบบนี้ทุกวันเลย

วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐
วันนี้เป็นวันกีฬาครั้งแรก พี่บอสลงแข่งวิ่งด้วยแหละโกโก้ ได้ที่ ๓
แหละ เก่งไหม

วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑
ทำไมถึงต้องเป็นพี่บอสที่โดนอะไรแบบนี้ด้วย เงินก็เอาไปแล้วแท้ ๆ

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑
เกลียดที่สุด เมื่อไรจะจบสักที ทำไม ทำไม

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑
ไม่ไหวแล้ว ไม่อยากอยู่แล้ว เจ็บ มันเจ็บมากเลย

วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
เมื่อไรจะจบจากเรื่องนี้สักที จะบอกกับใครก็ได้

วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑
ไม่อยากให้ถึงวันเปิดเทอมเลย

วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
พอแล้ว ไม่เอาแล้ว ไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว

วันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑
เหมือนเดิมอีกแล้ว ทุกคนก็เห็นแต่ทำไมถึงไม่ช่วยอะไรเลย

วันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑
ต้องให้ตายก่อนไขใหม่ ทุกคนถึงจะสนใจ

วันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑
หม่าม้าไม่เคยถามบอสเลยว่าเหนื่อยไหม เป็นอะไรหรือเปล่า ทั้งปี
ทั้งหม่าม้าไม่เคยสนใจเลย

วันที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
บอสเป็นพี่ไม่จำเป็นต้องเสียสละให้น้องทุกเรื่องใหม่ แค่เพราะเกิด
ก่อนแล้วมันยังโง่งง ไม่มีใครรักบอสเลยสักคน

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
ไม่อยากไปโรงเรียน ทำไมหม่าม้าไม่ถามบอสบ้างว่าทำไมบอสถึง
เป็นแบบนี้ ไม่เคยรู้อะไรเลย บอสเจ็บจะตายอยู่แล้ว

วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
วันนี้หม่าม้ามาขอโทษที่ทะเลาะกันวันนั้น วันเสาร์เราเลยจะไปเที่ยว
ด้วยกัน มีความสุขจัง นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้รู้สึกแบบนี้ละ

วันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
มันกลับมาอีกครั้ง ทำไมไม่จบสักที

วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
ทำไมปีไม่เคยฟังบอสเลย ไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว

วันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑
อยากหนีไปให้ไกลจากที่นี่

วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
น้องเข้ามาเห็นตอนที่บอสกำลังร้องไห้ ไม่อยากให้น้องเห็นบอส
เป็นแบบนี้เลย

วันที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
บอสอยากเป็นพี่ที่น้องชื่นชม จะพยายามมากกว่านี้

วันที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๑
ครั้งนี้บอสไม่ร้องไห้ด้วย

วันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒
น้องเห็นบอสสภาพนี้อีกแล้ว พยายามจะไม่ร้องไห้แล้วนะ พี่บอส
เป็นพี่ที่แย่มาก ขอโทษนะที่ทำได้แค่นี้

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๒
หม่อม่าเห็นหลังบอสเป็นแผล แต่บอสก็ไม่กล้าบอกความจริงกับ
หม่อม่า ขอโทษนะครีบ ขอโทษ

วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
วันนี้ป้าตบหน้าบอสทั้งที่ไม่ฟังบอสพูดอะไรเลยด้วยซ้ำ เกลียดที่นี่
เกลียดทุกคน

วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
หม่อมมา้วรู้เรื่องที่บอสถูกแก๊งค์ก็เลยไปที่โรงเรียน บอสเอาแต่ร้องไห้
เพราะไม่คิดว่าหม่อมมา้วจะเข้าข้างบอสเหมือนกัน

วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒
อยากเป็นลูกที่ปากกับหม่อมมา้วภูมิใจและก็เป็นพี่ชายที่เท่ของบอสนะ
ไม่รู้ว่าบอสพยายามได้ดีแล้วหรือยัง

วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒
ถึงจะพยายามไม่รู้ลึกละอะไรแล้ว แต่ความจริงก็ยังมีถึงเรื่องพวกนั้น
ทุกวัน เกลียดตัวเอง เกลียดทุกคน เกลียด เกลียด

วันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒
ขอโทษทุกคนที่รู้สึกว่าการพยายามมีชีวิตมันเหนื่อยเกินไป ไม่อยาก
เห็นหม่อมมา้วร้องไห้อีกแล้ว

วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๒
วันนี้เป็นวันที่ ๓ แล้วที่ไม่ได้ไปโรงเรียน ไม่กล้ามองหน้าทุกคนเลย
โดยเฉพะบอส พี่ขอโทษนะที่ไม่ใช่ที่ที่เท่เหมือนที่เคยสัญญาไว้

วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒
ตอนลงมาข้างล่างเห็นหม่อมมา้วกอดป้าร้องไห้ มันทั้งรู้สึกผิดแล้วก็
เกลียดตัวเองแต่ก็ไม่มีแรงที่จะพยายามเข้มแข็งแล้วจริง ๆ บอส
ขอโทษ ขอโทษที่เกิดมาเป็นลูกแล้วทำให้ทุกคนเสียใจ

วันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒

ปิดเทอมนี้ป้ากับหม่อม้าบอกว่าเราจะกลับบ้านปู่กัน เมื่อคืนหม่อม้าเข้ามานอนกอดบอสจนหลับเลย คิดถึงกอดของหม่อม้ามาก ๆ

วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒

ชอบบ้านปู่มาก ๆ จนไม่อยากกลับไปเลย มีความสุขจัง พวกเราทุกคนนอนด้วยกันที่ห้องนั่งเล่น ตัดถึงเมื่อก่อนเลย

วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เมื่อคืนป้ากับหม่อม้าเข้ามาพูดกับพี่บอสว่าถ้าไม่ไหวก็ย้ายโรงเรียนกันเถอะ แต่พี่บอสไม่อยากเอาแต่หนี้แล้ว เปิดเทอมหน้าพี่บอสจะเปลี่ยนตัวเอง

วันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เมื่อคืนน้องบอลมานอนด้วย พี่บอสรู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปเป็นเด็กอีกครั้งเลย ชอบคุณที่เราได้มาเป็นพี่น้องกันนะ

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

วันนี้เปิดเทอมใหม่แล้ว ถึงจะกลัวอยู่บ้างแต่จะพยายามให้มากขึ้น เป็นกำลังใจให้พี่บอสด้วยนะโกโก้ ชอบคุณที่คอยรับฟังมาตลอด ชอบคุณที่คอยอยู่ข้าง ๆ ตอนที่รู้สึกไม่เหลือใครเลย ชอบคุณจริง ๆ นะ เพื่อนคนแรกของพี่บอส

SUNRISE

“When I’m with you
I feel like I’m home ”

จดหมายสารภาพ

ฉันคิดว่าบนโลกนี้มีมนุษย์ที่วิวัฒนาการมาตลอดเวลาเป็นหมื่นปีก็ยังมีเรื่องที่ไม่สามารถทำได้ ถึงแม้มนุษย์จะคิดว่าตนเองนั้นอยู่เหนือทุกสายพันธุ์บนโลกหรือแม้แต่อยู่เหนือธรรมชาติก็ตามแต่สุดท้ายมนุษย์ก็ไม่สามารถอยู่คนเดียวได้ ต้องรวมกลุ่มและมีสังคมด้วยกัน ใครที่ไม่ใช่พวกเดียวกันก็จะได้ไม่ได้อยู่ในกลุ่ม แน่หนอนว่ากลุ่มที่เล็กและต้องมีก็คือ ‘ครอบครัว’ ในขณะที่เป็นลูกสัตว์ถ้าถูกทิ้งไว้อยู่ตัวเดียว โอกาสมีชีวิตรอดนั้นมากกว่าลูกมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ใช่เพราะกลไกการเอาตัวรอดตามธรรมชาติของมนุษย์นั้นน้อยกว่า แต่การจะเติบโตขึ้นได้นั้นมนุษย์ต้อง ‘พึ่งพา’ คนอื่นอยู่เสมอ หรือที่มนุษย์เรียกกันว่า ‘สายสัมพันธ์’ นั่นเอง

การที่คนเราจะมี ‘สายสัมพันธ์’ หรือ ‘ความผูกพัน’ กันได้นั้นต้องใช้เวลาร่วมกัน ให้ความรัก และความอบอุ่นต่อกัน สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญต่อการเติบโตของมนุษย์เป็นอย่างมาก มนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากความรักทั้งต่อตนเองและคนอื่น เพราะอย่างนั้นเราถึงต้องการการยอมรับจากคนอื่นและจากตัวเรานั้นก็คือสายสัมพันธ์ที่ดีจากคนรอบข้างเพื่อสร้างความภูมิใจและรักตัวเองได้

ตอนที่ยังเป็นเด็ก ฉันเคยเชื่อว่าความรักที่ดีที่สุดคือความรักที่ไม่มีเงื่อนไข เหมือนกับที่พ่อแม่รักเรา เหมือนที่สุนัขรักเจ้าของ แต่พอโตขึ้นฉันคิดว่าความรักที่ไม่มีเงื่อนไข ไม่มีความคาดหวัง มีแต่ความปรารถนาดี ไม่มีความเห็นแก่ตัว นั้นไม่มีทางมีจริงได้ มนุษย์ทุกคนที่มีความรัก ความโลภ ความโกรธ ความเห็นแก่ตัว ถึงพยายามจะแสดงออกอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะปฏิเสธความจริงข้อนี้ไปได้ ฉันในตอนที่อายุสิบสามปีที่เคยเชื่ออย่างหมดหัวใจว่าพ่อแม่ทุกคนรักลูกอย่างไม่มีเงื่อนไขและเท่าเทียมกันถึงอยากให้พ่อแม่หายไปเหมือนไม่เคยมีพื้นที่ในความคิดและความรู้สึกของฉันตลอดกาล

ตัวฉันในตอนชั้นประถมปีที่ ๔ คิดว่าตัวเองเป็นเด็กที่โชค
ดีที่สุดในโลก คิดดูสิ ในห้องไม่มีใครที่ได้เลี้ยงสัตว์เลย แต่ฉันคือผู้
โชคดีคนเดียวที่ได้เลี้ยงสุนัขที่ใคร ๆ ก็อยากเลี้ยงกันทั้งนั้นเพราะปี
ที่แล้วภาพยนตร์ไทยเรื่อง ‘มะหมา ๔ ขาครึ่ง’ โด่งดังเป็นอย่างมาก
คุณครูมักจะมีเปิดให้เราดูเป็นประจำในคาบว่าง เพราะอย่างนั้น
เพื่อน ๆ ทุกคนในห้องจึงเหมือนเป็นเจ้าของมันร่วมกับฉันไปโดย
ปริยาย จนถึงตอนนั้นทุกคนก็ยังไม่ลืมชื่อของมันและถามถึงอยู่เสมอ
นั่นทำให้ฉันรู้สึกภูมิใจมากที่มีคนรักมันมากขนาดนั้น ตอนที่เจอมัน
ครั้งแรกเป็นตอนเย็นของวันศุกร์แรกในการเปิดเทอม เจ้าของเก่า
เป็นคนที่เคยทำงานที่เดียวกับป่าของฉัน ตอนที่แม่ของมันคลอดมี
ลูกเยอะเกินไปจนต้องขาย แต่ตัวนี้ขายไม่ได้เพราะมันไม่เหมือนตัว
อื่นและไม่มีใครที่อยากซื้อ มัน ถ้าฉันอยากเลี้ยงก็จะยกให้เลย

ฉันในตอนนั้นไม่ได้คิดอะไรไปมากกว่าจะได้เลี้ยงสัตว์ที่
อยากเลี้ยงมาตลอดแถมไม่ต้องเสียเงินด้วย ไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้ว
ในหนังสือและหนังสือจะมีฉากที่เจ้าของตาย สุนัขที่เลี้ยงไว้ก็
ตรอมใจตายตาม หรือฉากที่เจ้าของทำร้ายทุบตีสุนัขแต่มันก็ไม่ไป
ไหนแม้จะมีคนที่ดีกว่ามารับไปเลี้ยง ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมภาพ
ลักษณ์ของสุนัขต้องเป็นแค่แบบนั้นด้วย ไม่ยุติธรรมกับคนที่รักสุนัข
เลย ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีกับสุนัข
มักจะเป็นของคู่กันเสมอ แต่กว่าจะรู้ตัว ฉันก็พบว่าตัวของฉันก็
เหมือนกับมัน ถูกทิ้งและไม่มีใครต้องการ และป่าคงรู้ดีที่สุกว่าถ้า
ป่าไม่อยู่ฉันก็คงอยู่ไม่ได้เหมือนกัน

ฉันคิดว่าเมื่อก่อนตัวเองมักจะชอบเรื่องรอบตัวอยู่เสมอ
ถึงแม้จะเป็นเรื่องเล็ก ๆ ก็ตาม ฉันชอบที่บ้านของตัวเองมีเครื่อง
เล่นดีวิดี ฉันจึงได้ดูโดราเอมอนเดอะมูฟวี่ทุกปี ฉันชอบที่ฉันมีพี่ชาย
ข้างบ้านแม่พี่บูมจะไม่เหมือนพี่ชายที่ในหนังสือหรือการ์ตูนเป็นกัน

นั่นคือเป็นผู้ใหญ่และฟังพาได้ แม่ที่บูมบอกกับที่บูมตั้งแต่เรายังเด็กว่าให้ตามใจน้องนะ แม่ฉันจะเป็นคนผิดแต่ที่บูมก็จะยอมรับผิดชอบฉันเสมอ อาจจะเพราะไม่มีทางเลือกด้วย แต่ฉันก็ขอบคุณทั้งครั้งที่เรายังอยู่ด้วยกัน ถึงจะไม่อยากออกจากบ้านแต่ก็ยอมเล่นขายของและกระโดดเชือกกับฉันทุกครั้ง

ฉันจึงตั้งใจว่าถ้ามีคนมาแกล้งที่บูมจะจัดการให้เพราะที่บูมไม่มีทางชนะแน่นอน แต่ถึงจะเป็นแบบนี้แต่สำหรับฉันที่บูมเป็นพี่ชายเท่าที่สุดและจะเป็นแบบนี้ตลอดไป ฉันชอบที่ถึงแม่เราจะไม่ได้เป็นพี่น้องกันจริง ๆ แต่ก็ไม่เคยรู้สึกใช้เวลาไปเล่นที่บ้านที่บูมมันไม่ใช่บ้านของฉันเหมือนกับเวลาไปบ้านเพื่อนหรือบ้านคนอื่น เกมส์ของที่บูม หนังสือการ์ตูนของที่บูม ลูกบาสของที่บูม ฉันรู้สึกว่าตัวเองสามารถหยิบจับได้โดยที่ไม่รู้สึกว่าไม่ใช่ของของตัวเองเลย บรรยากาศในบ้านหรือแม้แต่กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มก็เป็นสิ่งที่ฉันคุ้นเคยและรู้จักเป็นอย่างดี ถึงจะไม่ใช่พี่น้องกันจริง ๆ หรือไม่มี ความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด หรือจะเป็นแค่คนข้างบ้าน แต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่าแปลกแยกหรือแตกต่างเลย ฉันคิดว่านี่คือ ‘ครอบครัว’ ของฉันที่ฉันรู้จักมาตั้งแต่เกิดอย่างสนิทใจ

โรงเรียนประถมของฉันมีกฎว่านักเรียนหญิงที่ขึ้นชั้นประถมปีที่ ๑ ต้องตัดผมสั้นทุกคน แต่ไม่รู้ว่ามีข่าวของฉันไปคุยกับทางโรงเรียนอย่างไร ฉันจึงเป็นคนเดียวที่ได้ไว้ผมยาว แต่หลังจากนั้นไม่กี่ปีโรงเรียนก็เปลี่ยนกฎให้นักเรียนหญิงไว้ผมยาวได้ทุกคน ก่อนจะไปโรงเรียนป่าจะถักเปียให้ฉันทุกวันจนเรียนจบชั้นประถม เป็นกิจวัตรประจำวันที่ฉันคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ฉันจะจดจำช่วงเวลาเหล่านั้นให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้าขอขมาที่ฉันไว้ผมยาวและขอขมาที่ฉันไปเรียนรำไทยทุกวันเสาร์เพื่อแสดงในงานโรงเรียน ส่วนฉันกลายเป็นคนที่ไม่ชอบผมยาวของตัวเองและเกลียดเข้าวันเสาร์ที่สุดในสัปดาห์ ก็พาสีทุกปี ข้าจะให้ฉันเดินพาเหรดเสมอ ความจริงฉันก็ชอบที่เราได้แต่งตัวสวย ๆ ได้ถ่ายรูปกับเพื่อน ๆ แต่การที่ต้องทำผมตั้งแต่ห้าทุ่มต้องนอนคว่ำหน้า ตื่นมาแต่งหน้าตอนตี ๔ ใส่รองเท้าที่กัดเท้าเราตลอดเวลา อยู่ท่ามกลางแดดตอนใกล้จะเที่ยง เดินรอบตลาดเกือบชั่วโมง ความรู้สึกฉันก็เปลี่ยนไป แต่เพราะข้าลางานมาดูคอยเดินถือหน้าและถ่ายรูป สายตาของป้ามันก็ทำให้ฉันกลืนก้อนบางอย่างลงไปและเหยียบความรู้สึกนี้ให้หมดที่สุด ปิดมันเอาไว้ไม่ให้ใครรู้ และทำเป็นไม่สนใจมัน หลังจากนั้นเราไปถ่ายรูปด้วยกันที่สตูดิโอ ข้าอัดรูปใส่กรอบแขวนไว้ที่บ้าน เป็นรูปที่ใหญ่กว่าตัวฉันและป้ายืนด้วยกัน แน่นนอนว่ามันเดินอยู่กลางบ้าน เพื่อนของฉันที่มาบ้านที่รักก็ชอบพูดเรื่องนี้กัน เพื่อนทุกคนรู้และตัวฉันเองก็รู้ดีกว่าใครว่าวันนั้นไม่ใช่แค่วันที่เดินพาเหรดหรือวันที่ฉันไม่ชอบที่สุด แต่เป็นหนึ่งในวันที่ป้าภูมิใจในตัวฉันวันหนึ่ง จนถึงตอนนี้กรอบรูปนั้นก็ยังคงอยู่ มันเหมือนเดิมทุกอย่างแม้ความสัมพันธ์ของฉันกับป้าจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้วก็ตาม

ฉันขอขมาที่ตัวเองแตกต่างจากคนอื่น ครูที่โรงเรียนไม่เคยทำให้ฉันรู้สึกเป็นตัวประหลาด เพื่อนทุกคนไม่เคยเอาเรื่องนี้มาล้อเล่น ฉันรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกและรู้สึกโชคดียิ่งที่ได้เกิดมาเป็นตัวฉัน ฉันชอบที่ได้เป็นตัวของตัวเองแบบนี้ ได้เป็นหลานของป้า สิ่งที่ยังอยากได้ ป้าก็จะหามาให้ เพื่อไม่ให้ฉันรู้สึกว่างเปล่าหรือขาดอะไร แต่ป้าก็ไม่รู้ว่ามันบางอย่างที่ต่อให้เติมมากมายยังไงก็ไม่มีทางเต็ม

ฉันคิดว่าคนที่สืพอแม่บางคนก็ไม่ได้มีทุกอย่างเหมือนฉัน และฉันเองก็ไม่ได้มีทุกอย่างเหมือนคนอื่นเช่นกัน แต่ก็ไม่ใช่ไร ฉันคิดว่าตัวเองเติบโตมาด้วยความรัก ความเอาใจใส่ และความอบอุ่น การที่มีคนรักเรานั้นทำให้เราเรียนรู้ที่จะรักและรู้สึกภูมิใจในตัวเองได้อย่างแท้จริง เวลาที่โรงเรียนเปิดหนังสือเกี่ยวกับแม่หรือเรื่องราวซึ่ง ๆ เช่น เรื่องความเรียงแม่ ที่เปิดทุกปี เวลาดูเพื่อน ๆ ทุกคนจะร้องไห้เสมอแม่เราจะดูกันมาหลายรอบแล้วก็ตาม แต่ฉันก็ไม่เคยร้องไห้เลยสักครั้งเพราะรู้สึกว่า การนำเสนอเรื่องราวของครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ก็จะมีแต่เรื่องเศร้า ๆ ตลอด

ถึงแม้ฉันจะไม่มีแม่ให้เขียนเรียงความถึงแต่ฉันก็มีความสุขและไม่เคยมองคนอื่นอยู่กับแม่แล้วร้องไห้เหมือนในหนังสือ คุณครูประจำชั้นทุกคนจะเขียนบันทึกของฉันว่าพูดเก่ง ร่าเริง เข้ากับคนอื่นง่าย และไม่คิดว่าตัวเองน่าสงสารเหมือนที่ผู้ใหญ่หลาย ๆ คนชอบคิดว่าเด็กทุกคนต้องการพ่อแม่ การที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่จึงเป็นเรื่องที่น่าเศร้า ฉันคิดว่ามันคงจะดีถ้าผู้ใหญ่เปลี่ยนมุมมองเรื่องนี้เพราะต่อให้มีครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อมก็มีเรื่องที่ทำให้เสียใจและน่าเศร้าเหมือนกัน ฉันไม่อยากให้คนอื่นมาสงสารเรื่องครอบครัวของตัวเองเพราะฉันคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนที่น่าสงสารเลยสักนิด

เวลาที่ฉันทำให้บ้่าเสียใจ มันจะเรื่องที่ผิดมากและเป็นเรื่องที่ทำให้ภัยไม่ได้ แต่ในทางกลับกัน ถ้าบ้่าทำให้ฉันเสียใจ ฉันไม่มีสิทธิ์ที่จะไม่พอใจหรือเสียใจ เพราะบ้่าเลี้ยงฉันทั้งที่ฉันไม่ใช่ลูกของบ้่า ให้ทุกอย่างมากเท่าที่คนไม่ได้เป็นพ่อแม่จะให้ได้ ตอนประถมฉันจะไปสำนักงานทุกปิดทอม ทุกคนที่นั่นใจดีกับฉันเสมอเพราะเห็นฉันมาตั้งแต่เด็ก ๆ ถึงทุกคนจะชอบบอกว่าให้รักบ้่าเยอะ ๆ แต่ก็เชื่อว่าถ้าฉันโตขึ้นก็จะเลือกพ่อแม่ของตัวเองมากกว่าบ้่าอยู่ดี

ฉันรู้ว่าบ้างคงเสียใจ ถึงบ้างจะพยายามไม่สนใจคำพูดคนอื่นและทำเหมือนว่าฉันเป็นลูกของตัวเองจริง ๆ แต่มันจะเป็นเรื่องจริงหรือที่พ่อแม่จะรักลูกตั้งแต่มิได้ทันเห็นหน้า รักแบบที่ไม่มีเงื่อนไข ต่อให้ไม่ได้อยู่ด้วยกันแต่สายสัมพันธ์ของพ่อแม่กับลูกก็ต้องสื่อถึงกันอย่างแน่นอน หรือจะเป็นเหมือนหนังสือขายดีหลายเล่มที่ฉันเคยอ่านตอนอยู่ชั้นประถม

หรือเป็นเหมือนเวลาที่ดูการ์ตูนเรื่องใหม่แล้วคิดว่าพ่อจะต้องเป็นแบบนี้อย่างที่มิได้เผื่อใจเอาไว้ มันจะเป็นแบบนี้จริง ๆ หรือ ถ้าตัวฉันเมื่อสิบปีที่แล้วพูดความรู้สึกแบบนี้ให้กับใครสักคน ฟังก็คงต้องถูกมองว่าเป็นตัวประหลาด เพราะลูกต้องสำนึกบุญคุณของพ่อแม่ที่ให้กำเนิดเรา เป็นบุญคุณที่ไม่มีวันทดแทนได้หมดทั้งชีวิตนี้ ไม่มีใครมารับผิดชอบความรู้สึกของเด็กอายุสิบสามปีว่าเสียใจแค่ไหนที่ต้องเกิดมา ทั้งที่มันไม่ยุติธรรมต่อบ้างเลย ต่อให้มิได้เป็นพ่อแม่จริง ๆ แล้วมันทำไม พ่อแม่มีอำนาจเหนือลูกทุกอย่างตั้งแต่ลูกเกิดมา ลูกจะเป็นอย่างไร มีความคิดอย่างไรก็อยู่ที่พ่อแม่ปลูกฝังทั้งนั้น ในขณะที่ลูกไม่สามารถเลือกเกิดได้เลย ต้องยอมรับชะตากรรมที่เกิดมา

ตอนประถมมีรายการหนึ่งดังมากเป็นรายการที่จะช่วยตามหาคนรัก มิว่าจะจากกันไปนานแค่ไหนแต่รายการก็จะช่วยให้ทั้งคู่ได้มาเจอกัน แต่ฉันไม่ชอบรายการนี้เลย มีเรื่องของผู้หญิงที่ถูแม่ทิ้งไว้ที่ข้างถังขยะ มีคนใจดีบังเอิญไปเจอจึงรับมาเลี้ยง แม่ได้เล่าในรายการว่าสามีของตัวเองนั้นชอบทำร้ายร่างกายจนวันหนึ่งเธอทนไม่ไหวจึงหนีออกจากบ้านพร้อมลูกสาวคนโต ส่วนลูกสาวคนเล็กก็อยู่กับพ่อ แต่แม่ไม่รู้ว่าพ่อนั้นเอาลูกตัวเองไปทิ้งที่ถังขยะ

วันนี้แม่จึงอยากขอโอกาสเจอลูกสักครั้ง ในรายการลูกสาวไม่มองหน้าแม่เลย แม่แต่ทางตาก็ไม่ แต่พิธีกรก็พยายามบอกให้ลูกสาวเข้าใจที่ถูกแม่ทิ้ง แต่ลูกสาวก็ยังโกรธแม่อยู่ รายการให้แม่ชี้คุยกับลูกสาวถามว่าสบายใจไหมที่เป็นอยู่ตอนนี้ อย่าโกรธเขาเลยยังงั้นเขาก็เป็นแม่เรา ตอนที่ดูอยู่ฉันรู้สึกว่าจะอยากจะตะโกนใส่หน้าทุกคนทั้งแม่ที่ร้องให้ขอโอกาสทั้งที่ไม่เจอกันยังดีเสียกว่า คนที่บอกว่ายังดีที่มีชีวิตอยู่นะ ยังมีคนอื่นตั้งเยอะแยะที่ไม่เคยเห็นหน้าแม่ด้วยซ้ำ คนนอกก็พูดง่ายสิ กับบางคนไม่เจอหน้ากันจนตายยังดีกว่า

และแน่นอนตามบทแม่ซี้ก็พูดเรื่องเวรกรรมซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ว่าใครก็จะยกเอามาพูดเสมอ เมื่อก่อนฉันก็คงเชื่อและพยายามทำตามนั้นแต่พอโตมาเห็นคนไม่ดีที่ใช้ชีวิตดี แต่คนดีก็ถูกเอารัดเอาเปรียบ ก็ไม่สามารถเชื่อเรื่องเวรกรรมได้อย่างเต็มร้อยเหมือนเดิมได้ ถึงคนจะบอกว่าชาติหน้าไง แต่ชาติหน้าก็ไม่รู้มีจริงไหม ชาตินี้เลยไม่ได้เธอ ทำไมทุกคนถึงต้องให้เหยื่อให้อภัยคนที่ทำร้ายเขาด้วย แค่ว่าเป็นพ่อแม่มันยิ่งใหญ่จนสามารถลบความผิดที่ทำไว้กับลูกได้เลยเธอ ทำให้เกิดมาได้แต่ไม่เคยเลี้ยงดูก็ไม่อยากนับว่าเป็นพ่อแม่เลย แล้วกลับมาตอนแรกให้เราเลี้ยง ฉันไม่สามารถทำได้จริง ๆ ถึงทุกคนจะบอกว่ามันบาปแต่ก็ไม่ใช่ไร ก็ไม่อยากเจอ ไม่อยากรู้จัก ไม่อยากเกี่ยวข้อง แต่ก็รู้สึกผิดที่คิดแบบนี้แต่ก็ไม่เสียใจถ้าวันหนึ่งตัวเองตัดสินใจทำ

อย่ามาทวงบุญคุณกันในวันข้างหน้า ให้มันจบตั้งแต่ทั้งกันไปเลยยังดีกว่าเพราะก็รู้ว่าถ้าไม่มีคนใจดีคอยเลี้ยง เด็กที่ถูกทิ้งจะได้มีชีวิตอยู่มาถึงตอนนี้และพึงเหตุผลที่พ่อแม่ทิ้งไปหรือเปล่าสิก็ ๆ ฉันก็กลัวว่าแม่จะทำแบบนี้ก็เลยไม่ดูรายการอีกเลย

ถ้าโชคดีก็คงเกิดมาอยู่ในครอบครัวที่ดีและให้ความรัก
อย่างไม่มีข้อแม้ได้ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะโชคดีแบบนั้นนี่นา พ่อแม่
สามารถเลือกว่าอยากให้ลูกเป็นอย่างไรก็ได้ตั้งแต่เกิด แต่คนที่
เป็นลูกไม่สามารถทำได้ เพราะพ่อแม่คือผู้มีพระคุณสูงสุดของลูก ไม่ว่าจะ
จะไม่เคยเลี้ยงหรือให้ความรัก แต่ลูกก็ต้องตอบแทนอยู่ดี เรื่อง
เดียวที่ฉันรู้สึกว่โชคดีที่ได้เกิดมาเป็นลูกของพ่อก็เพราะว่าพ่อเป็น
น้องชายของป้า แค่ว่าเรื่องนี้เรื่องเดียวจริง ๆ

ถึงแม้ที่ผ่านมามีความสัมพันธ์ของฉันกับป้าจะเหมือนเดิน
คนละทางแยกที่ไม่มีทางจะมาบรรจบกันได้ เวลาคิดถึงป้า ฉันรู้สึก
กดดันตัวเองอยู่เสมอเพราะกลัวที่จะทำให้ป้าผิดหวัง ไม่ว่าตั้งแต่
เมื่อไรที่ความสัมพันธ์ของเราเป็นแบบนี้ มันไม่มีอะไรที่เหมือนเดิม
ได้ตลอดไป ถึงแม้เราอยากจะทำให้มันเป็นแบบนี้ก็ตาม แต่สำหรับ
ป้าฉันคิดว่าเวลาคงหยุดเดินมาตั้งนานแล้ว มันยังคงเหมือนเดิม
เหมือนที่กรอบรูปกรอบนั้นที่ยังแขวนไว้อยู่ที่เดิมไม่เคยย้ายไปไหน
เหมือนที่ป้าก็ยังเลือกฉันก่อนทุกเรื่องเสมอ เหมือนที่ป้ารักฉันมาก
ที่สุดในโลก

ถึงแม้ฉันจะยังปล่อยวางเรื่องพ่อแม่หรือน้องไม่ได้ แต่ก็
ไม่เป็นไร

ถึงแม้จะรู้สึกเกลียดจนอยากให้หายไปเหมือนไม่เคยมี
ตัวตน แต่ก็ไม่เป็นไร

ถึงแม้บางครั้งจะรู้สึกอิจฉาครอบครัวที่มีกันพร้อมหน้า
จนคับอก แต่ก็ไม่เป็นไร

ถึงแม้จะไม่มีใครเข้าใจเลย แต่ก็ไม่เป็นไร

FROM SUNRISE TILL SUNSET WITH YOU

กัญญาภัค งามประเสริฐ (เอ็งเอ็ง)

เกิดวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนตราษตระการคุณ

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาการประถมศึกษาสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔

